

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrto leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Celje — narodno gibanje.

Narodni boj bijemo Slovenci na vseh straneh. Nekako središče tega boja na Štajerskem je postalo naše mesto Celje, imenovano tudi „nemška trdnjava“ (?). Ta boj je seveda pred vsem političen boj. Naše politično postopanje je pač posebej v postopanju malo oseb: naših poslancev in voditeljev; masa ljudstva se boja ne vdeleži razun o volitvah in javnih shodih, ki so pa pri nas prerediti.

Ali pa naj masa našega prebivalstva nedejavna ostane? Ne! Pripraviti se mora za volitve, združiti se mora, postati nam mora prijazna, dobiti mora zavest, da nas vse družijo isti nazori, iste težnje; da smo iste matere sinovi in se ne ločimo niti po stanu niti po imetju; pridobiti se mora, da bode vsak čas tudi dejansko in skupno postopala z našimi prvoboritelji.

Taka združitev, tak uspeh se doseže najprej po živahnem razvitku družbenega življenja in pozneje, kadar smo že krepkejši postali, mora se masa prebivalstva tudi vedno bolj pritegniti k političnemu delovanju.

Ako se ozremo na začetek slovenskega družbenega življenja v Celji, na začetek naše „Narodne čitalnice“, čuditi se moramo, da smo do sedaj, v tem prav za prav kratkem času, iz tako malega početka dospeli na današnje stališče. To je sicer resnično, da je tekla naši čitalnici zibelka v dobi slovečih celjskih „špispurgarjev“, ki so bili pač dosti pohlevnejši od naših sedanjih nasprotnikov — a spomnimo se dalje, s kolikimi zaprekami se je ustanovilo in razvijati začelo drugo naše društvo, „Celjski Sokol“! Tačas nam je že nasproti stala zagrizena nemška stranka in razdivjana mestna sodrga; takrat so nas po-

častili in kamnali z gnili jajci in varno ni bilo naše imetje, posebno ne sokolska peresa in klobuki in svesti si nismo bili, da nas kdo na javni ulici ne napade. Kaka gonja se je začela po časnih in celo pred uradi! To vse je sedaj potihnilo in mirno se lahko razvija čilo društvo ter prireja svoje javne zabave in veselice, za katere se celo naši nasprotniki zanimajo. Lahko rečemo: tukaj opazamo očividni uspeh.

Potem nam postane umevno, da se pozneje osnovanima našima društvoma obrtnemu in pevskemu društvu niso delale in mogle delati nikakoršne ovire in da sedaj društva v svojem delovanju nimajo več zunanjih zaprek.

In sedaj še dobimo svoj „Narodni dom“, svoje krasne društvene prostore, v katerih se bode društveno gibanje še veliko lepše razvilo!

Na jedni strani torej upravičena zadovoljnost.

A pesnik pravi, da „... kar more, to mož je storiti dolžan“. — Tudi naši narodni nasprotniki so se začeli zadnji čas mnogo živahneje gibati, kakor prej; naše napredovanje na političnem polju jih je prestrašilo in zajedno vzpodbudilo. Toliko bolj moramo sedaj mi paziti in silno paziti, da ne zaostanemo v svoji delavnosti, pred vsem ne v delavnosti na društvenem polju. Zakaj v narodni probuji in združitvi bode moč in — zmaga.

Vprašajmo se, ali smo si v svesti te dolžnosti in ali jo izvršujemo povoljno. Toda izvestno je resnična beseda, da se naša družba še ne razvija tako, kakor bi se mogla.

Mi živimo v času, ko se socialno življenje silno razvija; novi prav delavni krogi so nastopili, boreč se za svoje pravice: to so obrtniški in delavski krogi. Tudi pri nas že opazamo to gibanje in posebno obrtni stanovi se vedno bolj

množe. Ti stanovi so zastopani večinoma po naših ljudeh. Sedaj je nekak čas prehoda in pripravljanja, dozda politično brezpravični sloji tirjajo za se politične pravice, kakor posebno volilno pravico in se hoté vdeležiti političnega delovanja. Zato moramo mi uprav sedaj ves svoj pozor posvetiti temu, da se ta socialni razvoj zajedno izvrši ugodno za naš narod.

Trezni politiki dandanes sočutijo z delavskim gibanjem. Mladocelhi imajo v svojem programu občno volilno pravico in tudi mi bi po njej samo pridobili. Naš obrtnik in odnosno delavec ostal bode vedno naš pristaš, ako si ga znamo obdržati in ga varovati škodljivega tujega vpliva.

Dandanašnji niso več tisti časi, ko je imel plemič drugačno kri in ko so gotovi stanovi si domišljali predprave življenja. Danes je glasilo, da ima vsak človek iste pravice in danes torej ne smemo prezirati nobenega kroga. Uprav v obrtništvu ter v delavskem stanu je velika delavna moč in tukaj je ono polje, kjer moremo posebno pri nas v Celji, še jako mnogo pridobiti.

Svetovna omika je v sedanjih časih pač prodrla v vse ljudske sloje, prava omika blaži človeka in naši ljudje so gotovo poštenji, pametni in dobrega vedenja, tako, da niso na kvar nobeni družbi.

Kar nas je zavednih Slovencev, naj bodem jaz duhovnik, ti pravnik, oni zdravnik, profesor, uradnik, trgovec i. t. d., z malimi izjemami smo vsi sinovi slovenskega kmeta. Čemu torej prezirati druge stanove, katere je ravno tako rodila mati kmečkega rodu? To se ne sme zgoditi in se z večine tudi ne godi; a storiti moramo še več: pritegniti moramo vse dovolj omikane kroge, posebno obrtnike v svojo sredino, moramo jih

LISTEK.

Zidanmost.

Če pregleduješ dragi bralec vozni red južne železnice, tako najdeš med drugim z bolj debelimi črkami tiskano: Steinbrück. V našem gorganskem jeziku predstavili bi in rekli nekako: Zidanmost.

Po debelih hiroglifih tega imena v voznem redu in tudi drugod; sodil bi tujec, da mora biti ta kraj zelo obljuden, zelo velik in okrašen, kajti le veliki in imenitni kraji so označeni opravičeno z debelejšim tiskom. No, čeravno se ne dobi in ne vidi pri nas vse, kar bi si srce poželelo, vendar tudi mi nismo zadnji na svetu, ali kakor bi Kranjec rekel „nismo ravno na prižgani juhi priplaval“.

Od kod ima naš kraj svoje ime, vidiš na prvi pogled. Pred seboj imaš dva velika zidana mosta, od katerih slovi posebno novejši po svojem umotvorno sestavljenem slogu, kot jeden najlepših na daleč na okrog. Dva mogočna zidana stebra nosita velikanski obok, na katerem prevaža železnica na tisoče ljudi. O teh stebrih znal bi ti pripovedati marsikateri Savinjec, kako je trčil njegov plov ob njega, se popolnoma

razbil, on pa si svoje življenje rešil le s težavo in hitro pomočjo dobrih ljudi. Ravno pod mostom se namreč steka bistra Savinja v bolj temno in umazano ter od zagorskih, trboveljskih in hrastniških rudokopov onečiščeno Savo. Če ob deževnem vremenu prihrujeta ti dve uže dovolj veliki vodi skupaj, tedaj — ni mala reč.

Postaja Zidanmost je na progi Dunaj-Trst jedna največjih. Tukaj se snide ljudstvo vseh stanov, vseh narodnostij, vseh veroizpovedanj. Kako tudi ne? Po treh železnih kačah pridrdra „lukamatija“ in pripelje naše sobrate iz Trst-Ljubljane, brhke in viteške sinove in hčere trojedine Hrvatske, kakor tudi krivonose židove in druge iz za severa. Na kolodvorskem hodniku sprehajajo se ljudje plave in bele krvi, od najvišjega plemenitaša do najnižjega dninarja, kramljuje v raznih jezikih. V resnici pravi babilonski stolp. Tam krasna uniforma visocega dostojanstvenika, tu raztrgane cape po odgonu došle lenobe in lahkomišelnosti. Število zadnjih množi se od dne do dne in z nekim strahom se vpraša opazovalec teh usmiljenja vrednih in zgubljenih stvari božjih, kaj bo?!

Mladina, premisli dobro, predno se podaš med ta danes žal uže tako hudobni svet, in če bi se znala liki tem vračati domov zgubljena na duši in telesu! Zgubljeno poštenje, zgubljeno vse!

Spomladi vozijo mnogi posebni vlaki takozvane lastovke — Italijane. Ljudje, večinoma zidarji, pridejo iz italijanskega kraljestva k nam čez poletje in se vračajo na jesen z obilnim zaslužkom domov. Vozijo pa tudi posebni vlaki iz severa cele nasebine proti jugu v daljno Ameriko. V zadnjem letu peljal je uže tretji posebni vlak izseljence Rumunce iz vzhodne Galicije. Jeli, dragi bralec, ta je lepa, tujci se vozijo k nam po zaslužek, naši sodržavljeni pa se morajo izseljevati v daljno Ameriko, da ne poginejo lakote. No, kakor se vidi, je to merodajnim krogom malenkost. Vsekako je to neizbrisljiv madež za prosvetljeno Evropo ob koncu 19. stoletja. To je, rekel bi, nekako moderno preseljevanje narodov, z drugimi besedami rečeno, Evropejci prodajajo svoje ljudi divjim v Ameriki za sužnje. Črne v Ameriki so osvobodili sužnosti, naše ljudi pa sedaj vabijo tja, da opravljajo pri raznih podjetjih dela, katera so sedaj oproščeni črnim pretežavna in pretežka. Niso li to v pravem pomenu besede sužnji? Vprašal sem jednega v našem jeziku, kar je prav dobro razumel, kam in zakaj gredo od nas. Rekel mi je: v Brazilijo s trebuhom za kruhom, da lakote ne poginemo. V srce so se mi smilili ti ljudje. Same krepke postave visoke rasti in širokih pleč, po obleki pa siromašni, da joj! Če bi pač ve

učiti kolikor niso podučeni, vzpodbujati za delavnost na socialnem in narodnem polju, moramo podpirati njih težnje, njih društva in prizadevanja.

Paziti bi morali vsi voditelji na to, da se na ta način naše družbeno življenje složno razvija, tako, da bomo samo jedna družba: družba slovenskih zavednih ljudi, kjer se ne ločimo niti po stanu niti po bogastvu. Tako si bomo mogli pridobiti mnogo privržencev, katere bi sicer naši nasprotniki z znanimi sredstvi zvabili na svojo stran ali kateri bi ostali popolnoma nedelavni.

Tak razvoj družbenega življenja bode nas tudi v političnem delovanju ukrepil; imeli bomo vedno dobro zaslombo v vseh ljudskih slojih in si pridobili čilih sotrudnikov.

Končno pa tudi jedno opazko k našemu političnemu postopanju. Rekli smo prej, da dela pri nas politiko malo ljudi. Da je to res, kaže nam vsaki dan: politično delujejo samo poslanci in časnikarji. Imamo sicer tudi politično društvo, katero pa se nam zdi, kakor srednjeveška sveta „Fama“ (Vehme). Kar nič ti ni znano o društvu; nobeden članik ne poroča o njegovem delovanju, komaj ve se, kje ima svoj sedež, kaka pravila i. t. d.; naenkrat pa se objavi važen sklep tega društva in čudom se čudimo, od kod je prišel. To ni povsem dobro. Slovenci so se začeli zanimati za politiko v vseh krogih, tudi v takih, ki ne morejo občeovati z merodajnimi in podučeni osebami. Zato jih je treba poučiti in obvestiti o vsakem važnejšem koraku ter vse sposobne pritegniti in pridobiti za sodelovanje na javnem polju. Zlasti „Slovensko politično društvo“ bi gotovo dobro ukrenilo, ako bi se raztegnilo na širje kroge in začelo bolj javno in brez prestanka poslovati. Uprav politično delo zahteva najbolj javnost.

V časih, ko se gode važne premembe, moramo pred vsem sestaviti natančen skupen načrt za svoje postopanje; napravimo si tak načrt in trdno mu sledimo vsi vkup mož z možem! Složno in enako delo moralo bo imeti zaslužen vspeh.

Slovenščina v Gradcu.

Pred desetimi leti bi Nemci bili grozno kričali, ko bi bil kdo toli predrzen, da bi bil predlagal, naj se na kaki srednji šoli v Gradcu uči slovenščina. To bi bilo strašno razžaljivo za nemški značaj štajerskega glavnega mesta.

Nemško sovraštvo do Slovencev se s tistega časa ni nič pomanjšalo, temveč še povečalo. To so nam jasno pokazali razni dogodki v štajerskem deželni zboru. Glede pouka slovenščine pa se je zadnje čase mišljenje Nemcev precej premenilo. Zadnje dve leti je bil deželni zbor dovolil nekaj stotin za pouk slovenščine na deželni višji realki v Gradcu. Ta pouk se pa ni vršil, ker se ni oglasilo dovolj učencev. Ko je deželni zbor to svoto dovolil, je mislil, da se bodo pouka udeleževali tudi razni uradniki, in v tem slučaju

bi bil obisk gotovo zadosten. V Gradcu je več uradnikov, kateri si žele naučiti slovenski ali pa vsaj pridobiti si spričevalo, da slovenščino znajo. Učna oblast se je pa izrekla zoper to, da bi odrašeni gospodje s šolsko mladino se ukupe poučevali. Zato je pa letos deželni zbor se izrekel, da bi se dotični denar porabil za posebne učne tečaje za odrasle. Vsakako je pomenljivo, da je deželnemu zboru toliko ležeče na tem, da bi se v Gradcu poučevala slovenščina.

Da je temu tako, to je zasluga nas Slovencev sama. Prejšnje čase se je mislilo, da za službovanje mej Slovenci ni treba znanja našega jezika. Vsled odločnega zahtevanja Slovencev, da se mora po uradih na Slovenskem slovenski uradovati, so tudi Nemci prišli do prepričanja da brez znanja slovenščine ni več mogoče poslovati na Dolenjem Štajerskem. Ako ne znajo obeh deželnih jezikov, je zanje velik del dežele zaprt, in bode v bodoče še bolj. Ker pa mislijo Nemci, da imajo pravico do vseh boljših služeb v Avstriji, so se jeli zanimati za slovenščino, da jim tako uradna mesta ne odidejo.

Nemec povsod izriva domačina, to povsod vidimo, zlasti pa v političnih uradih. S tem, da imajo Nemci vsa boljša in vplivnejša mesta v svojih rokah, gospodujejo nekako nad Slovenci. Zaradi tega se nič posebno ne veselimo, da se Nemci zanimajo za slovenščino. Naj nemški uradnik zna tudi slovenski, vendar bode vedno neprijazen našemu narodu in kazal se pristranskega. Sicer je pa tudi dvomljivo, da bi se v tacihi kratkih učnih tečajih Nemci naučili dovolj slovenščine, da bi zares mogli v njej uradovati. Od tacihi uradnikov prihajajo spisi v jeziku, katerega niti Slovenec niti Nemec razumeti ne more. Slovenske dežele pa tudi ne smejo postati zavetišče za tiste Nemce, ki iz kakoršnega koli uzroka v nemški krajih ne morejo dobiti službe. Zaradi tega bomo pa tudi vedno zahtevali, da se nastavlja na Slovenskem domačini, ne pa tuji. Čitatelji se še spominjajo hudega boja proti celjski dvojezični gimnaziji. Skoro vse avstrijsko nemštvo je bilo jedino v tem boju.

Naši domači nemškutarji, ki se ne odlikujejo s posebno bistroumnostjo, so se veselili, da se vsi Nemci toliko zanimajo za Celje. V resnici je pa sleškim, ali pa češkim Nemcem bil nemški značaj Celja deveta briga. Bali so se jedino tega, da se pomnoži slovensko razumništvo in za nemštvo ne bode več prostora pri nas. Če bodo Slovenci imeli dovolj razumništva, ne bode vlada mogla odrekati slovenskega uradovanja in bolj ali manj bodo tujcem zaprta vrata na Slovensko. Ti tuji Nemci pa niso le neprijazni Slovincem temveč tudi našim domačim Nemcem. Le toliko se jim laskajo, kolikor ti pospešujejo njih koristi. Ko bi južnoštajerski Nemci imeli malo več razsodnosti, bi roke podali Slovincem, zavrnili tiste bore podpore, ki jim prihajajo in skupno z nami začeli boj proti tujstvu. Le pogledajo naj indu-

strijske zavode, rudnike in fužine na Južnem Štajerskem, pa bodo videli, da jih ondu ravno tako prezirajo, kakor nas, na vseh boljših mestih so tujci, kakor bi domačini ničesar ne razumeli.

Seveda se glede zasebnih podjetij ne da dosti doseči. Drugače je pa v državni službi. Tu se pa da še mnogo storiti, le odločnosti je treba.

Pred vsem moramo zahtevati, da vsakdo ki hoče službovati pri nas, tudi zares zna slovenski. To pa s tem ni dokazano, da je dotičnik kacega pol leta obiskoval kak slovenski tečaj v Gradcu in se naučil zapisati par slovenskih stavkov. Delati bode nam z vsemi silami na to, da bode moral dokazati, kdor bode hotel službovati pri nas, da se je redno učil slovenščine na kaki srednji šoli, ne pa le po milosti dobil kje komaj spričevalo. Najbolje seveda bi bilo, ko bi se moglo doseči, da bi vsakdo, ki misli službovati na Slovenskem moral napraviti vsaj iz nekaterih predmetov državne izpite v slovenščini. Seveda to bode le mogoče, kedar se bode tudi na vseučiliščih v slovenščini predavalo. To se je že večkrat zahtevalo, a dosedaj se še ni uresničilo, a zato bomo morali svoje zahteve vedno ponavljati; kakor Italijani leto za letom zahtevajo vseučilišče v Trstu. Pri vsem pa nam bodi vodilo Slovenija za Slovence.

Celjske novice.

(Predavanje o sadjereji), katero je celjski okrajni zastop omogočil in pozval strokovnjaka o sadjarstvu g. nadučitelja Fran Praprotnika v Mozirji, obiskalo je nad 60 kmetovalcev in sadjerejcev. Predavanje je bilo zelo zanimivo in tudi dejanski dokazi prav poučljivi. Marsikateri sadjerejec sedaj vidi svoje drevje, da ni v redu in da ga ni gleštal, kakor bi ga mogel, sebi v korist in drugim v spodbudo. Prav hvaležni smo vsi udeleženci sl. okr. zastopu celjskemu za to dobroto in prosimo tudi v imenu še drugih, da bi nam večkrat preskrbel enak poduk, kakor tudi glede drugih kmetijskih strok. Saj mi kmetje nimamo družega, ki bi nam šel na roko in nas poučil v naših potrebah. Zahvalimo pa se tudi gospodu F. Praprotniku za njegovo naklonjenost našemu stanu in ga prosimo še nadaljne podpore in pouka.

(Olepševalno društvo v Celji) je imelo nedavno svoj občni zbor, v katerem so izrekli, da je stanje društva povoljno. To društvo je tudi lastnik takimenovanega „Waldhausa“. Kupili so to hišo v gošči za 14.000 gl., dolga pa imajo od mestne hranilnice celjske na njem; 15.000 gl. od teh pa 5000 gl. po 5% in 10.000 gl. po 4½%. Te obresti iznašajo na leto okroglih 700 gl., katerih hiša davno ne nese. Kako so „Waldhaus“ zaračunili v izkazu društvenega imetja, ne vemo. Ako so prav delali, nima društvo nič. Računijo pač tako, da jih mestna hranilnica leto za letom „odpiše“, to je, daruje. Kadar se

deli, kaj jih čaka, sigurno bi ne bili tako veselih obrazov.

Razun celih vlakov pripeljejo se včasih posamezne osebe, katere so nekaka posebnost. Lansko leto ušel je n. pr. mali dvanajstletni fantek blizu Zagreba svojim starišem, se utihotapil v „kukerl“ za sprevodnika in se „črno“ pripeljal do Zidanmosta. Na vprašanje, kamo li ide, djal je nedolžnim obrazom v širokih bregušah, da ide po svetu iskati službe. Ubožček se je varal, kajti za vsako delo še nesposoben, dobil je tukaj potrebnih jedil, potem pa se poslal z bodočim vlakom starišem nazaj.

Poleg velicega kolodvora z lično in prostorno železniško gostilno je na Zidanmostu še več poslopij. Mnoga stanovanja za železnične uradnike, c. kr. pošta s svojimi uradniki, par trgovin, dve tovarni cementarna in olarna, dve gostilni, itd.

Prva od zadnjih dveh nosila je še pred nedolgo časa napis „k mesarju“. Mesto lepega slovenskega napisa vidiš na njej sedaj le še običajno znamenje gostilne in nad mesnico spodaj mednarodni grb — mesarja s sekiro in bika na vrvi. V tej domači gostilni, kjer je sedaj še pri zidana velika dvorana, v kateri ne zavzema zadnje mesto bilard za preganjanje dolgega časa, dobi popotnik vsakojaka krepčila, a tudi za pre-

nočišča je skrbjeno. Pri pristnem dolenjskem cvičku se je že marsikatera domača rekla.

Druga gostilna je „pri Mozerji“, kjer se tudi v vsacem oziru pošteno postreže.

Koj za kolodvorom bolj v ozadju med zelenjem je še jedno poslopje. Če greš v gotovem času mimo, spoznaš takoj, da je to šola, kajti otroci skačejo in igrajo tukaj v svoji nedolžnosti, da je veselje. Če med tem tudi poskušajo, kateri ima boljše grlo in zna glasneje kričati, no, kedó bi jim to zameril — mladost, norost!

Železnični in tovarniški promet prereže naš dolgi čas na dva dela in nam napravi kratek čas. Inače bilo bi precej otožno. Obdani smo od vsih strani od skalovja, odprto je samo na vzgor, kjer nas gleda sinje nebo in nas spominja na večnost. Nekaterim tujcem se ravno ta romantična lega čez vse dopade in nekateri, kakor n. pr. vojvoda bourbonski, starosta grofov pariških, bivajo čez leto po več tednov pri nas.

Pred vetrom smo precej zavarovani, naše obnebe pa najlože sodiš po tem, da raste koj nad nami „rhododendron“ (planinka); neka posebnost v rastlinah, posebno za tako nizke kraje, kar bode gotovo naše rastlinoslovce zanimalo.

Neka posebnost za Zidanmost je tudi naša so seščina, kajti v teku pol ure si lahko v drugi deželi, v drugi državi in celo v drugem delu svetá.

Sveti Krištof napravil bi jeden korak čez Savo in bil bi na Kranjskem. Današnji bolj mali rod vozi se v čolnu v nam sosedno bratsko deželo, kjer procvita vedno bolj in bolj ta preklicana nesloga v sramoto in škodo celemu narodu. Če si vendar bolj mehke narave in se morda bojiš morske bolezni čez Savo, prideš lahko po suhem po lepem, lansko leto stavljenem železnem mostu vis-a-vis Zoreta, v najbližnji trg Radče na Kranjskem.

Na levem bregu Savinje nad hrvatskim kolodvorom nahaja se „Mailand“ a ne v solčni Italiji. Pristno sliko našega „Mailanda“ si napraviš najlože s tem, da si misliš krasoto italijanskega Mailanda v nasprotnem smislu. To šest in štirideset malih „palač“ broječe selo je večinoma obljudeno od železničarjev. Ker zob časa neprestano gloda in svet predrugačuje, je tudi v tem našem „Mailandu“ prestrožil in na ta način ustvaril zanimive starine zrele za kakšen muzej, recimo celjski.

Krasne stolne cerkve iščeš v našem „Mailandu“ zamán, ker cerkve sploh na celem Zidanmostu ne glešamo. Hudobni svet pravi, da železnica vero spodi in tujec po naši cerkvi so-déč, bi mislil, da smo istinito brezverci. Eno uro od nas v starodavni Loki je sicer Primož Trubar v luteranskem duhu pridigoval in župnikoval, a

Waldhaus" podere, bo pač mestna hranilnica svojih 15.000 gld. tudi "odpisala". "Saj imamo". — Čudno je seveda nekoliko, da je mestni hranilnici v Celji dovoljeno, njej zaupane denarje, kateri bi po postavi morali biti ravno tako strogo zavarovani, kakor otročji, tako posojevati, da se že naprej mora vedeti, da je večja polovica posojila izgubljena. Tudi na šemalno kasarno so posodili 18.000 gld. Sploh se bi lahko marsikatero povedala o "pupilarni" varnosti posojil celjske mestne hranilnice. Čakajmo še nekaj časa! Mnogo, mnogo stanovanj po celjskih hišah je praznih, nekatere hiše zato nosijo manj, kakor obresti za hranilnico. Še en čas tako in mestna hranilnica bode morala kupovati hišo za hišo, kakor so morali vzeti Belejevo hišo v Št. Jurju s 3000 izgube na zvršilni dražbi, in hranilnica bode "odpisovala" od svojega premoženja, tako, da bo pokalo in lomilo se. — Morebiti je iz teh vzrokov naš prijatelj z Dolenjskega gospod Alois Walland, izstopil iz celjskega mestnega zlepševalnega društva. No, pa obrnil je, ta gospod res svoj hrbet temu društvu, kar jemljemo na znanje kot znamenje življenja celjskih "Nemcev" med seboj!

(Most čez Voglajno pri Celji) je potreben prenovitve in okrajni odbor namerava ga napraviti železnega. Tak bi sicer stal okoli 8.000 gld., pa mnogo dalje trpel, tako, da bi več rodovom ne bilo treba zopet delati ga na novo. Obrnil se je okrajni odbor na mesto Celje, naj bi pripomoglo k napravi novega omenjenega mostu s 1000 gl. Mestni očetje so to odrekli. Imajo pač denar za Gugenmossove hiše, kjer izgubijo najmanj 70.000 gl., za "Südmark", za nemški "Schulverein"; kar pa bi mestu res koristilo, kakor omenjeni most, — za to pa nimajo denarjev! — Most pač mislijo delati — križ božji! — Slovenci!

(Pločnik iz Celja skozi Gaberje.) V soboto dne 22. t. m. imeli so posestniki iz Gaberjev pri Celji posvetovanje zaradi naprave pločnika ali trotoarja iz Celja skozi Gaberje na državni cesti. S to napravo bi Gaberje silno pridobile, ter bi se pri vsakem vremenu po lepem peš potu moglo v Celje in nazaj. S to napravo bi se toraj vrednost hiš in posestev v Gaberjih zelo pomnožila. Za izvršitev te naprave izvolil se je posebni odsek obstoječ iz naslednjih gospodov: Dr. Ivan Dečko v Celji, kot predsednik, ter Janez Zupanc, posestnik, Ferdinand Gologranc, zidarski mojster, J. Jarmer, lesni trgovec, stotnik Herzinger, Confiderti in Herzinger, tovarniška uradnika, Rebešek, mesar in posestnik vsi iz Gaberjev, ter J. Jezernik p. d. Erjavec iz Spodnje Hudinje.

(Ausflug in's Logarthal), to je, izlet v Logarsko dolino. Tako ime ima veselica, katero napravijo celjski "Nemci" 7. sušca t. l. v namen nabiranja denarjev za svoj "Deutsches Haus und Deutsches Studentenheim". Vabljeni so "vsi Nemci" — "alle Deutschen". V odboru te veselice pa je kot tajnik, "Nemec", c. kr. avskultant dr. Bračič.

nam sedaj bi storil vsaki krivico, kedor bi nas za brezverce imel. Tudi nam železničarjem je vera sveta in tudi mi živimo po njenih načelih. Zupna cerkev naša se sicer ne vidi, a imamo jo vendar zgoraj v visocem Širji in še le lanskega leta mesca oktobra smo jej priskrbeli nove zvonove.

Poleg cerkve in župnega hrama v Širji omeniti mi je grad. V tem gradu živeli so pred mnogimi in mnogimi leti pradedje bivšega nemškega državnega kancelarja Capri-vija. Še sedaj se najdejo sledovi te rodovine z imenom: "Kopriva von Nesselthal". No, naj še jeden reče, da mi Slovenci nič ne veljamo na sveti!

V našem "Mailandu" tudi ni tako živahno, kakor v unem. Italijanski Mailand se posebno odlikuje po ogromni množici živali, posebno golobov. Komu ni znana pripovedka o prebrisanem Ogru in zviti italijanski barabi? Ko je stopal Oger po mestnih ulicah števši na jedni strehi ogromno število golobov, vstavi ga baraba in mu pove veselo novico, da je v tem mestu golobe šteti pod kaznijo jednega solda od vsacega pripovedano. "Koliko ste jih našli?" ga vpraša baraba. "Dvajset", odreže se hitro prebrisan Oger in da hitro barabi dvajset soldov v pomnoženi glorijski, da je triindvajset golobov utajil.

K veselici pa bodo prišli "Nemci" Štepišnik, Kovačič, — menda tudi "nemški" celjski gimnazij-ski ravnatelj Končnik z "nemškimi" svojimi učenci, v katerih pomnoženje se pripravlja "Deutsches Studentenheim", da se ohrani po želji teh gimnaziji nemški značaj. Da je veselica s plesom in vso mogočo zabavo v postu, to menda ne bode oviralo pustiti nemške dijakke tje. Saj so bili pred tremi leti tudi na "Gschinas". No, naj imajo Nemci to veselico, stočejo in vzdihujejo ter moledujejo že tako res povsod za svoj "Deutsches Haus" itd., da bi se skoro nam začeli smiliti, kakor berači ob cestah. Vse skup pač le premalo denarja prinaša! Da jih pač ni sram!

(Ustava ni ustava.) Prva leta po razglasu državnih osnovnih postav imenovali so se naši Nemci "ustavoverne", ker so imeli sami moč v rokah. Ko je grof Taaffe začel ustavo vresničevati, postali so "Deutschliberale". Zdaj pa, ko na Dunaji jude tišijo v stran in jih mečejo posebno iz mestnega zastopa, kličejo judovski listi "državnosnovne zakone" na pomoč za jude, ob enem pa se prijatelji teh judov pripravljajo na glasovanje proti celjski slovenski gimnaziji, kakor je o sklepu štajerskega deželnega zbora Ko-košinek govoril, da stoji na stališču "ustave", ravno poprej pa je glasoval proti pravicam, katere daje ista ustava Slovincem. Politični lažnjivci, vredni, da se pogrezejo v večno politično temo!

(Iz letnega poročila) "Kat. podpornega društva v Celju" posnamemo sledeče: Štirinajsto leto stopamo že pred svoje p. n. ude, da jim na kratko poročamo o delovanju našega društva. "Kat. podporno društvo" obstoji že 16 let in v tej dobi se je storilo marsikaj dobrega in koristnega za odgojo ženske šolske mladeži v mestni fari celjski. Le z zaupanjem v božjo previdnost so pričeli ustanovniki društva to podjetje. Zeló težavno nalogo so imeli dovršiti: ustanoviti namreč dekliško šolo pod vodstvom čč. šolskih sester. Z božjo pomočjo in veliko požrtvovalnostjo blagih dobrotnikov so se premagale vse zapreke in težave. In tako ima sedaj društvo lepo, prostorno in z vsem preskrbljeno hišo, v kateri vodijo šolske sestre štirirazredno dekliško šolo. Za vse te vspehe smo najprej hvalo dolžni ljubemu Bogu, ki nam je srca toliko dobrotnikov odprl in ganil, da so nam pripomogli z darežljivo svojo roko, ako je začeto delo jelo pešati. V teh dveh letih, o katerih nam je poročati, se v našem društvu ni ničesar izpremenilo. Odbor se je sešel po trikrat k odborovim sejam, pri katerih so se pretresovale in reševale društvene zadeve. Občna zboru sta se vršila 16. aprila 1893. in 20. maja 1894. leta v gostilni pri "Belem volu". Načelnik in blagajnik sta pri tej priliki poročala o delovanju kat. podpornega društva. Potem se je igrala tombola, katere čisti dobiček je znašal po 30 gld. Dne 15. julija se je končalo leto s sv. mašo. Po tem so se v društveni hiši iz zla-

tih bukev prebrale pridne učenke. Kakor vsako leto, priredilo je društvo tudi v teh dveh letih ubogim učencem in učenkam obeh okoličanskih šol božičnico s kratkočasno veselico in obilnimi darili v vrednosti 190 gld. Okoli 200 otrok obeh šol je dobivalo štirikrat v tednu kosilo pri čč. šolskih sestrah. Društvo steje 472 udov, in sicer: ustanovnikov 53, rednih udov 302, podpornikov 117. Dekliška šola šolskih sester v Celju, o kateri sta se pri več prilikah jako laskavo izrazila okrajni in deželni šolski nadzornik, vrlo napreduje. Obiskovalo je šolo do 370 deklic. Poučevale so čč. šolske sestre in sicer: v I. razredu sestra Franciska Jelen, v II. sestra Beatrika Teršavec, v III. sestra Rafaela Kovačič, ki je ob enem tudi voditeljica šole in prednica zavoda, in v IV. razredu sestra Lavrencija Pirnat. Krščanski nauk je učil mestni kapelan gosp. Ivan Krančič. Ročna dela je vodila vsaka sestra v svojem razredu. V šolskem vrtcu, katerega vzdržuje "družba sv. Cirila in Metoda", poučevala je sestra Vincencija Lah. Obiskovalo ga je okoli 60 otrok iz mesta in okolice. Kakor je razvidno iz pregleda dohodkov in stroškov, imela je društvena blagajnica v teh dveh letih precej znaten primankljaj. Stroški naraščajo leto za letom, kar se pa o dohodkih nikakor reči ne da. Zato-raj ni čuda, da nam ni bilo še mogoče primanjkljaja izbrisati. Bati se je celo, da se nam stalno udomači v naših letnih računih, ako nam čč. udje in dobrotniki društva krepko in zdatno ne pripomorejo. Pristrčno se toraj obračamo do vseh prijateljev šolske mladine, da blagovolijo še za naprej krepko podpirati "Kat. podporno društvo", katero je do sedaj tako uspešno napredovalo in tolikanj dobrega storilo v prosepah prave krščanske odgoje ženske šolske mladeži v Celju in njega okolici. Vsem p. n. dobrotnikom in podpornikom pa izrekamo tem potom v imenu revnih šolarjev svojo najprisrčnejšo zahvalo, ob jednem proseč še nadaljne naklonjenosti.

Spodnje-štajerske novice.

(Iz Škofjevasi) se nam piše: Naš "miren mož", Martin Premšak, je dobil dolg nos. V seji dne 12. maja lanskega leta izvolil je občinski odbor v Škofjivasi gospode dr. Jos. Serneca, dr. Ivana Dečka, Dragotina Hribarja, iz Celja in g. dr. Lavoslava Gregoreca, kanonika pri Novicerkvi zaradi njihovih preminogih zaslug za prosep slovenskega naroda za častne občane. Vsa nemškutarja iz Škofjevasi bila je zaradi tega po koncu, posebno je pa to imenovanje zbudilo v možgane našega "mirnega moža". Tekel je v Celje, da je celjski listič "D. W." pisala strupene članke, kvantiral je po občini okoli ter govoril neumnosti, da bi se mu vsaka krava smejala. Končno so sklenili on in Jakob Kožuh in še par drugih modrijanov iz Škofjevasi imeniten protest na okrajno glavarstvo celjsko zoper to imenovanje častnih občanov. V tem protestu

Kdor zna, pa zna! Pri nas ne najdeš takó zvutih barab, pa tudi ne takó prebrisanih Ogrrov.

Pet minut od "Mailanda" se pride po suhem v Ameriko, obstoječo iz treh poslopij. Občinski očetje loški, boječi se pred kolero, postavili so ob koncu občine — v naši Ameriki takozvani "kolerašpital". Ker je toraj ta bolnišnica v Ameriki, so sedaj gotovo osigurani pred kolero. Razun te hiše je še v Ameriki jedna manjša alična in snažna hišica in jeden "hotel", v katerem napravijo večkrat po rujni kaplji razgrete grešne duše pivcev gledé zdvijanosti nekako nasprotje pravi Ameriki preko morja.

Zidanmost toraj ni zadnji na svetu in tudi zabave imamo precej, katero si priredimo deloma sami, deloma pa nam jo priredijo popotniki. Skoraj največjo zabavo napravil nam je gospod Anton, ko je vračevaje se domov na Bizejsko zamudil tri vlake. Gospod Anton bil je poštenjak od nog do glave, drugače pa je jako značilna oseba. Imel je debelo, okroglo in plešasto glavo, dobro srce a hud pogled. Ko je Bog nosove delil, oglašil se je gospod Anton s trikratnim "tukaj", kajti drugače bi ne bil njegov nos tako moško sedel sredi obraza nad dvem brezovim metlarn podobnim brkam, za katere ga marsikdo zavidal. Govoril je v najvišjem glasu izpustivši povsodi črko "k". O hitrosti in

počasnosti imel je jako svobodomislna načrte in poleg neukretnosti imel je še velik delež smole.

Sedel je "pri mesarju" z znanec — uradnik v gotovi uri moral "na tlako", privošči si še jeden bokal dolenjskega cvička. Zakaj tudi ne, saj je sprevodnik hrvatskega vlaka še sedel v gostilni? Ko čez nekaj časa sprevodnik hitro odide, se tudi gospod Anton lepó počasi napravi za njim, a smola, vlak mu odžvižga pred nosom. V nekaki sveti jezi sklence se pri "dolenjcu" pošteno maščevati nad vlakom. Popoldan gre pol ure popred na kolodvor in da bi ja ne zamudil, skoči takoj v ravno pred hodnikom stoječi vlak. Ta oddrda, sprevodnik pride po karto, a mreina, karta je bila na Brežice, a vlak pelje proti Celji. Tužnim srcem v Rimskih toplicah izstopi in neukretno s težko sapo caplja in caplja proti Zidanmostu, tako, da konečno pozno na večer vendar pricaplja k "mesarju". Njegov nosiček sredi lica bil je polovico širji od težkega dihanja. Tožil in zdihoval je, kako neumen je železnični red, a mi smo se mu na ves glas smejali. Moral je sedaj na Zidanmostu prenočiti in se še-le drugi dan zjutraj peljati na svoj dom.

Nam je bil toraj gospod Anton v zabavo, tebi pa dragi popotnik, naj bode pa v svarilo! Ivan.

bilo je nakopičeno kopo neresnic ali lažij. Okrajno glavarstvo je preiskovalo in preiskovalo, ter končno te „protestante“ z odločbo od 10. t. m. pod številko 52.185 obvestilo, da se mu ne uvidi izvršitev tega sklepa odborove seje prepovedati; kajti poizvedbe so pokazale, da občinski odbor škofjevaški pri tem svojem sklepu ni prekoračil svojega področja, in da tudi ni prekršil nobene postavne določbe. Tako gospod Martin Premšak, zdaj bodete pa vedeli, kako in kaj; in če se vam bo zasvitalo v možganih, da je to lepa blamaža, pojasnite tistim Škofjevaščanom, ki so vam takrat še obsedeli, ter verjeli vašemu kvan-tanju, da ste sebe in njih skupaj osmešili.

(V Laškem trgu) obnesel se je sejm dne 24. t. m. prav dobro. Nagnalo se je veliko ži-vine in tudi kupcev ni manjkalo. Sneg, ki je začel naletavati pred par dnevi, otežkočil je promet, vendar kupčija splošno ni bila slaba.

(Sv. Lovrenc nad Prožinom.) Pri nas imamo novega župana v osebi Andreja Samec. Poprej-šnji se je odpovedal županovi časti. Sedanji žu-pan je vnet narodnjak, ki se je mnogo trudil za probujanje našega naroda in njegovo oliko. Zato pa trdno upamo od njega, da bode občinske posle vodil vsem v zadovoljnost in sebi v čast.

(Sadje in vinorejsko društvo za šoštanj-ski okraj) priredi prve dni meseca marca tečaj za suho cepljenje ameriških trt s pluto ali što-pelnom in sicer od 1. do 4. v Št. Iliji pri Gra-diču pri društvenem predstojniku, 5. pri Št. An-dražu nad Polzelo v šolsk. poslopji, 6. v Velenji pri g. J. Skazu, 7. in 8. marca pa v Šmartnem na Paki pri g. Pirtovšku. Tečaj se bo vršil vsaki dan od 1.—3. ure popoldan pri kojem bo deželni potovalni učitelj gospod Ivan Belé pod-učeval.

(Prednašalo se bode o sadjarstvu) v ne-deljo dne 1. marca t. l. pri Sv. Pavlu ob Bolški. Ker je sadjarstvo jako velikega pomena, zato se vsi prav uljudno vabijo, da se prednašanja v obilnem številu udeležijo.

(Iz Bočne ob Dreti.) C. kr. namestnija v Gradci je z dne 6. svečana 1896. št. 2501, po-trdila pravila kmetijskega bralnega društva v Bočni.

(V Mozirji) priredili so na pustno nedeljo ondotni obrtniki lepo veselico z maškerado. Obisk je bil prav mnogobrojen in gostje zabavali so se do ranega jutra. Želeti je, da bi se narodni krogi, posebno društva, malo bolj gibala, kajti Mozirje, danes ni senca, kar je bilo nekdanj.

(Dobje pri Planini.) Žalosten sem Vam po-ročal zadnjič, da je naš blagi župnik č. g. Blaž Kukovič nevarno obolel. Danes pa Vam sporo-čam veselo vest, da je g. župnik že toliko okre-val, da more v cerkev. Dal Bog mu kmalo po-polno zdravje.

(V Spodnji Pulskavi) imajo samo nemške zalepke in dopisnice. Ondotni narodnjaki naj bi se pač potegnili, da se preskrbijo dvojezične tiskovine, ker je sramotno, da se pustimo pov-sod ugnat v kozji rog. Če tudi je to malenkost, moramo vendar zahtevati svojih pravic.

(Novo vino) iz grof Meranovih vinogradov v Pakerjih na Pohorji se je prodalo na prosto-voljni dražbi dne 1. februarja t. l. po silno vi-sokih cenah. Prišlo je mnogo kupcev iz Maribora in okolice, ki so kupili vino iz malnika ali ši-pona po 42 do 58 kr. liter, laškega ali rizleca po 50 do 69 kr., traminca po 60 kr. in malega rizleca celo po 73 do 90 kr. Ker je novo vino res izborna kapljica, ni se čuditi takim visokim cenam.

(Iz kozjanskega okraja.) Dolgo nismo imeli v uradu c. k. okrajnega sodišča, sodnika. Zato smo zadovoljni, da dobimo v osebi c. k. sodnika g. dr. Karol Gelingsheim-a stalnega vodjo na-šega sodišča. Ta gospod je znan že iz prejšnjih časov v našem okraju in ljudstvo se ga veseli in ga spoštuje. — Želeti bi le še, da bi se tudi pri c. k. okr. glavarstvu v Brežicah pripetila kaka spremena, kajti, vodja c. kr. okr. glavar-stva gosp. F. Tax, pač ne sodi na to mesto in ljudstvo pripovedovalo bode še dolgo po njem, stvari, ki skoro niso verjetne, in ki ne poveleči-jejo ugleda tako visokega uradnika.

(Iz Savske doline) se nam poroča, da so ljudje letošnjo zimo veliko vinogradov že izrigo-lali. Drug za drugim so se vinogradniki tega

dela poprijeli. Nekoliko jih miče sladki pridelek, nekoliko se jim škoda zdi, da bi prazna stala zemlja, ki je za trto najpripravnější; nekoliko jih miče brezobrestno posojilo, ki ga dobé, ali na kranjski strani v krškem okraji darila in trte, ki jih ondi brezplačno dobé od kmetijske po-družnice, pri kateri se je že blizu 150 vinograd-nikov oglasilo, da so že gotovi z delom. Zakaj bi pa tudi ne bili, ko je bila zima do zdaj tako ugodna? Posestnike pa rigolanje zemlje mnogo stane in ljudje so utaknili zadnje krajcarje že v vinograde. Dobro je bilo pa za delavce, ki so si celo zimo kruh služili. Nekateri ga pa itak še niso dobili in začeli so zopet siliti v Ameriko. Trdo prede ljudem še posebno v tistih krajih, kjer so izvanredno veliki davki, kakor n. pr. na kranjski strani pri Sv. Duhu, kjer novo cerkev dozidavajo in so ondotne uboge posestnike baš zdaj zeló trdo za davek prijeli.

(Ormoškega okraja učiteljsko društvo) si je pri občnem zboru izvolilo sledeči odbor: G. Anton Porekar, nadučitelj, načelnik; g. Josip Rajšp, učitelj, njegov namestnik; g. Miha Vauh-nik, nadučitelj, blagajnik; g. Avgustin Šabeč, učitelj, tajnik ter g. Ivan Košar, nadučitelj in g. Martin Šalamun, nadučitelj, odbornika. Občni zbor je storil velevažni sklep naj bi se v spomin 50letnice presv. cesarja na vsaki šoli ustanovila ljudska knjižnica, kar bi naj se po celej deželi posnemalo.

(Ustrelil se je) dne 21. t. m. v Ptuiju nad-poročnik pijonirjev J. Knezek. Vzrok samoumora ni znan.

(Volitev v okrajni zastop gornjeradgon-ski) je izpadla za našo slovensko stranko ne-ugodno. Krivi so temu nekateri volilni možje-kmetje, ki so postali v zadnjem trenutku figa-mož in so šli Bračku na limance. Sramota je to za ljudi, ki še včasih mislijo, da so možje. Prišli bodo kdaj do prepričanja svoje budalosti, pa bode prepozno. Več o tej volitvi bomo še govorili in osvetlili Judeže, da jih bode spoznal slovenski svet.

(Orehovski „prerok“ Bračko) stal je dne 25. t. m. pred kaz. sodiščem. Tožila ga je žena po § 419 kaz. zak. S sladkim prigovarjanjem jo je vendar potolažil, da je pozabila vseh udarcev in mučenja in se pobotala z njim. Bračko ve zakaj je to storil, žena pa bode še le vedela.

(Ljutomerski diletanti) igrajo v nedeljo 15. marca t. l. veliko narodno igro v 5 činih. „Na Osojah“. Drama „Na Osojah“ kaže življenje na kmetih in pričakovati je, da našemu občinstvu tako ugaja, kakor „Materin blagoslov“. Že danes opozarjamo prijatelje gledališča na Murskem polji, naj ne zamude prilike, pogledati to težavno in veliko igro. Upamo, da zavedni Slovenci uvaž-jejo važnost ljutomerskega gledališča, ki ima že pol stoletja obstanka, kajti že Davorin Trstenjak je v letih 1844—1850 uril igralce za naš oder.

(Slovenščina na ljudski šoli v Marnbregu.) Štajerski deželni šolski svet je zaukazal, da se začne na ljudski šoli v Marnbregu pouk v slo-venščini. Ta pouk bode za slovenske otroke ob-vezen, za nemške pa neobvezen. V „Marburger Zeitung“ že nekdo zdihuje, da bode to velika nevarnost za čisto nemški Marnbreg. Slovenci bodo delali na to, da se kolikor je mogoče učen-cev vpiše za Slovence. Nastavljali se bodo tudi na marnbreški šoli samo slovenski učitelji. Ukaz deželnega šolskega sveta bode začetek poslo-venjenja marnbreške ljudske šole. Govori se, da se bodo Marnbrežani pritožili na ministerstvo in na upravno sodišče proti ukazu deželnega šol-skega sveta. Nemci Marnbrega se že boje, da se pokaže, da tudi Marnbreg ni tako nemški, kakor trdijo.

(Na Pesnici) snujejo nemškutarji nemško „Reifeisenovo-Vorschusskasso“ posojilnico. De-želni odbor štajerski, ki rad podpira take za-vode, dal bode baje 2000 gld. za začetek. Naj poskusijo svojo srečo, saj bodo itak kmalu uvi-deli, da v Pesnici ni prostora za nemškutarijo, pa tudi ne za nemško posojilnico.

(Vabilo) k zabavnemu večeru, katerega pri-redi „Mariborsko delavsko, bralno in pevsko društvo“, v soboto dne 7. marca t. l. v prostorih hotela „nadvojvoda Ivan“. Vspored: 1. „Popolna žena“, veseloigra v 1 dej. 2. Deklamacija. 3. „Gluh mora biti“, burka v 1 dej., posl. Jos. Noll.

4. Govor. — Blagajna se odpre ob 7. Začetek točno ob 8. uri. Vstopnina za neude 20 kr. oseba. Udje plačajo polovico. Opom. Č. gg. udje blagovo-lijo naj se zvečer pri blagajni izkazati s pristop-nicami ali mesečno plačilnico. — Na mnogo-brojni obisk vabi najuljudneje odbor.

(Mohamedanska mošeja (turška cerkev) v Gradcu.) V nedeljo se je blagoslovila maho-medanska mošeja v dominikanski vojašnici v Gradcu. Namenjena je vojakom 2. bosenskega batalijona, ki je nastanjen v Gradcu.

(Profesura za slovenski jezik in slovstvo v Gradcu.) Pri poglavju „Visoke šole“ je kranj-ski poslanec kanonik Klun se potegoval za to, da se osnuje v Gradcu na vseučilišču stolica za slovenski jezik in slovensko slovstvo. Učni mi-nister Gautsch je odgovoril, da v kratkem ime-nuje popolnoma vsposobljeno moč za izrednega profesorja slovenščine.

(Podirajoča se vojašnica.) Pred dvema letoma so v Gradcu sezidali žandarmerijsko vo-jašnico, ko je stala nad 100.000 gld. Sedaj se je pa že pokazalo, da je slabo zgrajena. Les je že ves strohnel, stropje so se udali in bati se je, da se vse poslopje podere. Moštvo se je že mo-ralo drugam preseliti.

(Vabilo) na akademijo, katero priredi aka-demična podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v Gradci s prijaznim sodelovanjem hrvatsko-slovenskega tamburaškega-pevskega zbora „Sloge“ pod vodstvom gosp. drd. med. Ivkaneca, dne 2. marcija v puntigamskih dvoranah, s sledečim vsposredom: 1. Koncertne točke s petjem in tam-buranjem. 2. Izvirna igra: „Strast in čast“, drama v 3 dejanjih, spisal Alastor. 3. Prosta zabava. Čisti dobiček je namenjen družbi sv. Cirila in Metoda. Vstopnina: osebi 1 krono, dijakom 30 kr. Program predstave velja 10 kr. Začetek: točno ob pol 8. uri zvečer. Odbor.

Druge slovenske novice.

(Državnim poslancem) gorenjskih in no-tranjskih mest izvoljen je z veliko večino 218 glasov, preč. g. kurat in arhivar Anton Koblar. Tudi ta volitev se ni vršila mirno in je značilna za kranjske razmere. Volitev vršila se je v to-rek in je pokazala, da volilci poznajo trden zna-čaj in velike sposobnosti gosp. Anton Koblarja. Dobil je namreč 485, njegov nasprotnik pa 265 glasov.

(Volilni shod) sklical je preteklo nedeljo deželni poslanec Ivan Hribar v Ljubljani. Shod privabil je veliko volilcev, katerim je zanimivo razkladal poslanec o svojem delovanju in sled-njič prašal volilce po njih težnjah in željah. Ta poslanec ima res lepo navado, da je vedno v dotiki s svojimi volilci in zato mu je mogoče tako vspešno delovati, kakor malo kateremu drugemu zastopniku. S tem spravlja tudi maso meščanov k političnemu delovanju in dosega to, o čemer govorimo v današnjem uvodnem članku.

(Obrtna šola mehanične smeri) se osnuje baje v Ljubljani. Vlada se je izrekla, da osnuje tako šolo, ako je mesto pripravljeno nekaj pri-speti, zlasti zgraditve poslopja. Mestni zastop ljubljanski je pa na predlog odbornika Šubica sklenil, da stopi z vlado o tem v dogovor in stavbinskemu odseku naročil, da naj poišče pri-merni prostor za zgradbo šolskega poslopja.

(„Narodni dom“) v Ljubljani je toliko do-delan, da je letos na pustni večer v njem mogla biti „Sokolova maškarada“ pri električni raz-svetljavi. Maškarada se je dobro obnesla, kajti bilo je okrog 800 obiskovalcev. Uprava „Narod-nega doma“ bode pa imela velike težave, kajti stroški za polopje so silno veliki in bode težko plačevati obresti in amortizacijo dolga.

(Tatvina v „Narodnem domu“) V Ljub-ljanskem „Narodnem domu“ so nekateri delavci, ki so ondu delali, vlomili v shrambo, kjer je imel čitalniški kavarnar in začasni gostilničar spravljene razne pijače in jestvine in pokrali za kacij 70 gld. tacega blaga. Gostili so se s šam-pancem in drugimi boljimi pijačami. Toda ve-selje ni bilo dolgo. Policija je vse izvedela in jih odpeljala v zapor.

(Znižana vožnina za katehete po železni-cah.) Učno ministerstvo je odgovorilo na prošnjo škofov, da se ne more duhovnikom v duhovnem pastirstvu dovoliti ugodnosti za vožnjo po držav-

nih železnicah, kakeršna velja za uradnike, profesorje in učitelje. Dovolila se bode pa ta ugodnost, katehetom na javnih ljudskih šolah in na zasebnih šolah s pravico javnosti, ako se za to oglase s prošnjo, katero potrdi šolsko vodstvo, ali pa župnijski oziroma dekanijski urad. Ta olajšava obstoji v tem, da se plača za vožnjo v prvem ali drugem razredu brzovlaka cena navadnega osebnega vlaka, pri osebnih vlakih se pa plača za tretji oziroma drugi razred, vozi se pa v drugem oziroma prvem razredu.

(Umrli je v Ljubljani) gospa Josefa Wachsnihtius roj. Zmoll iz Jarenine na Spod. Štajerskem. Blaga gospa doživela je visoko starost 91 let in videla vnuke tretjega roda. Unuk ji je tudi znani slovenski pisatelj c. kr. stotnik Fridolin Kavčič.

(Puskusen samomor.) Blizu pokopališča pri sv. Krištofu v Ljubljani, se je dne 21. t. m. poskusil usmrtiti delavec Janez Eržen iz Dola v logaškem okraju. Ustrelil se je z revolverjem, pa se je slabo zadel. Spravil je na to revolver v žep in zavezal z robcem krvavo glavo in odšel proti domu. Pri Brezovici je onemogel in obležal. Tamošnje županstvo je ukazalo prepeljati ga v ljubljansko bolnico.

(Gozdni požar.) Dne 10. t. m. je dvema posestnikoma v litjskem okraju zgorelo 5 hektarov hrastovega in smrekovega gozda.

(Gigan Lojze) je prišel žandarjem v roke na kranjsko-štajerski meji in pripeljali so ga v zapor k deželni sodnji v Ljubljano. Alojzija Breščaka ali cigana Lojzeta so orožniki že več let iskali zaradi raznih hudodelstev.

(Pošten tat, ki ukraden denar z obrestmi vrne.) Vrhniški mesar in gostinčar g. Fran Korenčan izgubil je 8. decembra 1894. leta vračajoč se iz Ljubljane domu, listino s 352 gld. Vse poizvedavanje, oklicavanje in sodnijsko preiskavanje bilo je zastoj — denarja ni bilo. Okradeni udal se je v božjo voljo, ter napravil križ čez denar. Kako pa je bil iznenaden, ko dobi na pepelnico dne 19. t. m., toraj čez dobrih 14 mescev, brezimno denarno pismo, oddano v Ljubljani, ki se doslovno glasi: „Dragi gospod! Tukaj Vam pošljem tist denar, kakor ste ga vian zgubili jaz bi ga že pred poslal, pa ga nisem mogu ker sem ga ponucal, nikar ne bodite jezni in odpustite mi, molite zame“. V tem pismu bili so 3 stotaki in 6 desetakov, na zavitku pa zapisano seveda izmišljeno ime Jakob Mikuš. Radost v družini, ki je ukradeni denar z obrestmi vred zopet nazaj dobila, bila je velika, vsled česar se je pa tudi ta redki in veseli dogodek na pepelnico v veselem prijateljskem krogu primerno praznoval.

(Delnice), za kateri znesek je vlada zahtevala za vrhniško železnico v znesku 50.000 gld. so se že oddale, upati je, da se železnica, ki je za tukajšnje podjetje neizmerne važnosti še letos dogradi.

(Poštni urad v Trebelnem.) Dne 1. marca otvori se nov poštni urad v Trebelnem v krškem okraju na Dolenjskem. Zvezo z drugimi poštami bode imel po potu, ki bode hodil jedenkrat na dan na pošto v Mokronog.

(Slovensko posojilništvo leta 1895.) V Metliki so imeli leta 1895. poleg stare „Prve dolenjske posojilnice“, ki je na visoke obresti in tudi neudom posojevala, še drugo novo gospodarsko zadrugo, imenovano Raiffeisenovo posojilnico, (da si ni osnovana popolnoma po teh načelih) s firmo „Hranilnica in posojilnica“. Ta je imela lani 32.961 gld. prometa, 123 gld. čistega dobička. Kranjska (nemška) hranilnica v Ljubljani jej je podarila 60 gld., 600 gld. pa na tri leta posodila brez obresti. — Kaj naj k temu rečemo? — Iste vrste kakor omenjena posojilnica je hranilnica in posojilnica v Srednji vasi v Bohinju, ki je delovala še le od maja lanskega leta, pa je imela vendar 48.527 gld. prometa in 84 gld. čistega dobička, ker je dobila od iste strani skoro isto podporo. — Ravno toliko časa je delovala tudi posojilnica v Črnem vrhu nad Idrijo, ki se ravna skoro popolnoma po načelih Raiffeisena. Imela je v tem času že 49.792 kron prometa in 30 kron čistega dobička, ker je dobila baš tisto podporo, kakor omenjeni sestri.

(Požar.) Dne 20. t. m. je gorelo v Dolenjem na Notranjskem. Zažgal je neki otrok, ki se je

igral z vžigalicami. Ogenj se je hitro širil, na krat je bilo 13 gospodarskih poslopij v ognju. Na pogorišče sta prihiteli bistriško in trnovsko gasilno društvo in zabranili, da se ogenj ni dalje razširjal. Nevarnost je bila velika, ker so vse hiše s slamo krite in je ob jednom gorelo na treh krajih v vasi. Gašenje je bilo težavno, ker je primanjkovalo vode. Zgoreli so 3 prašiči, druge živine ni nič zgorelo. Vse škode je 30.000 gld. Zavarovani so bili posestniki za 10.000 gld.

(Umrli je) v Matovunu pri Divači gospa Amalija Mahorčič, mati pokojnega deželnega poslanca Rajmunda Mahorčiča in stara mati odvetniku Otokarju Ribaču v Trstu.

(Ljudske spremembe v Gorici.) Porok je bilo v Gorici lani 145, rojenih je bilo 540 otrok, umrlo pa 825 ljudi. Razmerje mej umrlimi in rojenimi kaže, da bi bila Gorica posebno zdravo mesto. Mestni zastop pa premalo skrbi za zboljšanje zdravstvenega stanja, ker mu je bolj mari poitalijančenje slov. otrok.

(Ustreljen desentnik.) V noči mej 16. in 17. dnem t. m. je stražil poleg vojaških skladišč pri Trstu vojak Valpaco. Ob desetih je šel desentnik Komač nadzorovat postavljeni straži. Ko je šel proti vojaku Valpacu, je ta zakričal „Stoj!“ Desentnik je zakričal vojaku, naj dene puško na ramo, ko je videl, da že meri. Vojak je pa nekoliko gluh in ni razumel desentnika, ter ustrelil. Strel je privabil ostale vojake iz stražnice. Našli so v krvi desentnika. Krogla ga je bila zadela v desno stran. Odnegli so težko ranjenega desentnika v vojaško bolnico, vojaka Valpaca pa odpeljali v zapor, kjer mora čakati sodbe vojaškega sodišča.

(Samomor na Reki.) Te dni se je v nekem hotelu na Reki ustrelil tujec, ki se je bil zapisal v zglasilno knjigo za Urha Belloya, zasebnika v Bukustu. Na mizi njegovi so našli pismo z naslovom Beni Balnay v Budimpeštu, Bajzaga-ulice št. 26. To pismo se je po pošti odposlalo. Iz drugih pisem, ki so jih našli v njegovem kovčegu se je videlo, da mu je pravo ime Rena. Kaj je krivo samomoru, se ne ve.

Druge avstrijske novice.

(Volilna reforma.) V četrtek in soboto minuli teden je bilo v državnem zboru prvo branje volilne reforme. Slovenski poslanec dr. Ferjančič je pojasnil krivičnosti sedanjega volilnega reda in zahteval, naj se pravičnejše razdele okraji v sedanjih kurijah na Koroškem in Štajerskem, drugače bi Slovenci ne mogli glasovati za volilno reformo. Govorniki drugih strank so pojasnili svoja stališča. Konservativni grof Falkenhayn je izrekel željo, da bi zopet deželni zbori volili poslance. Mladočehi, knez Liechtenstein in Pernstorfer so se izrekli za občno volilno pravico v kmetijski in mestni kuriji. Še celo vrsto drugih želj se je izreklo. Naposled se je pa predloga izročila odseku, ki je tudi že začel svoje delo. V odseku je izjavil posl. Klun, da kranjski poslanci ne bodo glasovali za volilno reformo, ako se v novi kuriji ne dovoli Kranjski dveh poslancev. Klun se je izrekel tudi za volilno pravico poslov. Laginja je zahteval za dve novi kuriji dveh poslancev, jednega za slovenski, drugega za italijanski del.

(Važno za kmetijske sinove.) Vojno ministertvo je odredilo, da se kmetijski sinovi, ki so dovršili kako kmetijsko šolo in mislijo gospodariti na svojem posestvu ali na posestvu svojih starišev, morejo poslati na trajni dopust, po dveletni službi, če so se pri vojaki dobro vedli. Bivši učenci omenjenih šol morejo torej koncem drugega leta prositi za trajni dopust proti izkazilu odhodnega šolskega spričevala.

(Novi pokojninski zakon.) Vlada je državnemu zboru predložila predlog novega pokojninskega zakona. Po tem načrtu bodo uradniki dobivali kot pokojnino po desetletnem službovanji 40% svoje plače, od katere se odmerja pokojnina. Za vsako nadaljno službeno leto dobe 2% plače več. Po 40letnem službovanju dobe popolno plačo kot pokojnino. Ako postane uradnik pred desetimi leti v službi telesno nesposoben, dobi pokojnino, kakor bi bil služil celih deset let. Ako izstopi uradnik iz službe, predno je do služil deset let, dobi jedno letno plačo kot od-

pravnino, ako je služil manj nego pet let, če je pa služil več kakor pet let dobi dveletno plačo. To pa ne velja za tiste, ki so se sami službi odpovedali ali pa bili disciplinarnim putem odpušteni iz službe. Vdova uradnika I. činovnega razreda dobi 5000, II. r. 4000, III. r. 3000, IV. r. 2000, V. r. 1500, VI. r. 1200, VII. r. 900, VIII. r. 700, IX. 600, X. r. 500 in XI. 400 gld. pokojnine. Vdove slug dobe tretjino plače, od katere bi se bila možu odmerila pokojnina, najmanj pa 200 gld. Vdova pa dobiva tudi prispevek znašajoč petino vdovske pokojnine za vsacega zakonitega ali legitimiranega otroka. Ta prispevek pa ne sme znašati za jednega otroka več kot 300 gld. Za vse otroke pa ne več kot polovico moževe pokojnine. Otroci morejo ta prispevek dobivati do 24. leta. Sirote bodo dobivale polovico pokojnine, katero bi dobivala njih mati. Pokojnina vdove in prispevek otrokom ne sme več znašati, kakor bi znašala pokojnina umrlega soproga ali očeta pa tudi ne manj kot 400 gld. za uradniške vdove in ne manj kot 200 gld. za vdove slug. Novi pokojninski zakon pa ne bode veljal za vdove in sirote, ki že dobivajo pokojnino ali odgojevalno podporo, vendar se poviša pokojnina tistim vdovam, ki dobivajo manj kot 400 oziroma 200 gld.

(Delavske demonstracije za občno volilno pravico.) Dne 21. t. m. je bilo na Dunaju 15 dobro obiskanih shodov, na katerih se je razgovarjalo o vladni predlogi o volilni reformi. Vsi ti shodi so se odločno izrekli zoper Badenijevo volilno predlogo in naglašali, da se bodo delavci tako dolgo potegovali za občno, jednako in neposredno volilno pravico, da jo dosežejo.

(Upravno sodišče) je dne 22. t. m. zavrnilo pritožbo dunajskih krščanskih socialistov proti razpustu dunajskega mestnega zbora.

(Hrvatje in konzulati v Ameriki.) „Jedinstvo“, časopis, ki izhaja v Spletu, piše, da iz Amerike vedno prihajajo pritožbe, da pri ondotnih avstrijskih konzulatih nikdo ne razume hrvatski. Ker je vedno veliko Hrvatov v Ameriki, zahteva omenjeni list, da bi se več Hrvatov imenovalo za konzule. Vpeljala se je žal razvada, da se imenujejo za avstrijske konzule samo odlični Američani. Ti ljudje ne poznajo razmer v naši državi in delajo hrvatskim delavcem vse-mogoče ovire, da bi se ne vračali v domovino. Ti ljudje delujejo torej očitno proti avstrijskim koristim.

(Prepovedana knjiga.) V Rožnevu je nedavno izšel prvi snopič „Zgodovine Slovaške“. Ogersko učno ministertvo se je pa te knjige takoj ustrašilo in jo je prepovedalo v vseh šolah in knjižnicah na Ogerskem, češ, da je pisana v duhu sovražnem Madjarom.

(Šolstvo v Šleziji.) Šole v Šleziji v slovanskih krajih so ravno tako uravnane, kakor na Koroškem. Pred vsem se gleda na pouk nemščine. Skoro vsi predmeti se poučujejo v nemščini. Le v nižjih razredih se slovansčina nekoliko rabi, ker otroci ne morejo slediti čisto nemškemu pouku. Slovanski poslanci vedno zahtevajo, da se to premeni. Letos so tudi stavili v deželni zbor predlog v tem zmislu, katerega je pa nemška večina odklonila. Velik strah je pa zadnji čas zavladal mej šleskimi Nemci. Vlada je začela nekaj poizvedavati, kako je z nemškim poukom na šleskih šolah. Boje se, da bi se kaj ne spremenile sedanje razmere. Ta strah se je pa že razširil tudi na štajerske in koroške Nemce. Vsaj „Grazer Tagespost“ ne more prikrivati svoje nevolje. Boje se že menda, da bi tudi na Štajerskem in Koroškem se zajelo ponemčevanje po šolah.

(Kmetiska stranka v Galiciji.) Znani duhovnik Stojalovski je hotel, da bi se gališka kmetiska stranka imenovala krščansko-nacionalna. Pristaši te stranke so se pa temu uprli, ker bi potem duhovščina dobila prevelik vpliv. Gališki kmetje nimajo zaupanja v duhovščino, ker je podpirala njim nasprotno kandidate ob deželnozborskih volitvah. Stojalovski je pretrgal sedaj vse zveze s kmetisko stranko, ker se ni ozirala na njegove želje. Poljska duhovščina pa že spoznava, da je le sebi škodovala, ko je agitovala za vladne kandidate. Za to ni žela niti hvaležnosti. Vladna stranka ni postavila niti jednega duhovnika za kandidata, dasi bi se bilo lahko to storilo zlasti v

skupini veleposestva. Vladna stranka niti na to ni pomislila, da bi brez duhovske pomoči bila zlasti marsikje na kmetih s svojim kandidatom propala.

Ogled po širnem svetu.

(Gališki izseljenci v Brazilijo.) V Korminu so bili ustavili zopet 47 poljskih rodbin z 237 osebami, ki so se hotele izseliti. Več dni so potem ti nesrečneži morali ostati na goriškem kolodvoru. Pregovarjali so jih, naj se povrnejo domu v Galicijo, a o tem niso hoteli ničesa slišati. Rekli so, da ne gredo več delati poljski žlahti po 15 novčičev na dan. Vlada jim je ponujala 1000 gl. podpore, da se vrnejo v domovino, a tudi to ni pomagalo. Ko so videli, da jih domu ne spravijo, so se avstrijska in italijanska oblastva dogovorila, da jih spuste čez italijansko mejo in potovali so dalje v Brazilijo.

(Izseljevanje v Ameriko) hočejo še bolj omejiti. Izseljevalni odsek je predložil senatu novojeorške države predlogo, po kateri se prepove izkrcavanje izseljencem, ki ne znajo čitati in pisati.

(Bolgarski knez — pravoslaven.) Kakor je znano, se je bolgarski knez Ferdinand močno zameril nekaterim svojim sorodnikom, ker je dal popravoslaviti svojega sina. Nekateri katoliški listi že pripovedujejo, da njegova soproga se več ne povrne v Bolgarijo. Tudi zapadnoevropske države mu več niso tako naklonjene, kakor so mu bile do slej. Zato pa se skuša bolj okleniti Rusije in se zatorej misli tudi sam v kratkem popravoslaviti. Te dni je poslal carju lepo izdelano sliko svojega sina Borisa. — Ga pač miče posvetna čast.

(Borba proti socijalnim demokratom v Nemčiji.) Na Saksonskem mislijo omejiti volilno pravico za deželni zbor, da ne bodo voljeni socijalni demokrati. Bismarckovo glasilo „Hamburger Nachrichten“ pa priporoča, da bi se pri ljudskih popisovanjih popisovalo, kakšnega političnega prepričanja je kdo. Tistim, ki bi se zglašili za socijalne demokrate, naj se vzeme volilna pravica.

(Nemiri na Kreti.) V Solini na Kreti so Turki umorili dvanajst kristijanov. Ko se je to izvedelo, so se zbrali kristijani, prijeli za orožje in zaseli nekatere turške kraje. Guverner je odposlal vojake, naj naredo mir.

Dopisi.

Malanedelja. Dne 10. svečana t. l. Naše malanedeljsko „Leposlovno bralno društvo“ je imelo dne 9. t. m., kakor je bilo to objavljeno po raznih slov. časopisih, svoj redni občni zbor, volitev novega odbora itd. Radi boleznih predsednika, predsedoval je zborovanju g. društveni tajnik Cvahte, kateri je obširneje sporočal o društvenem delovanju, ter povdarjal korist društev v duševnem obziru prostega ljudstva, ter predsedši na gospodarsko polje, našim kmetovalcem podal jedrnatih in uvaževanja vrednih gospodarskih nauk.

Pri volitvi v društveni odbor bili so voljeni sledeči gg. Cvahte, Šostarič, Božić, Slana in Spindler. Društvo stoji letos gmotno dobro, kar se imamo zahvaliti našim zunanjim gg. podpornim udom, kateri društvo požrtvovalno podpirajo. Slava njim! Razun obilice raznih zabavnih in poučnih knjig ima društvo vse slovenske časopise nabavljene, želeli bi bilo, da bi se mladina mnogobrojneje v društvo vpisala, ter si tako s koristnim berilom blažila um in srce in si za v bodoče življenje iz raznih strokovnih iz gospodarskih beril in časopisov pridobivala ved in umnega gospodarstva.

Po dokončanem vspešnem delu imeli smo prosto zabavo v prostorih našega velezasluž. rojaka g. Gregoriča, katere prostore nam je g. Sladnjak okusno okinčal in okrasil, kjer se je pri čaši rujnega vinca rekla marsiktera napitnica s srčno željo, da bi Bog majko „Slavo“ in vsa slovenska društva, katera tako plodonosno in neumorno v nje blago. delujejo, še živili mnoga leta.

Ker bo naše društvo tudi letošnje leto praznovalo desetletnico svojega obstanka, namerava društvo v spomlad prirediti večjo veselico s primerno gledališčno igro, izrekli so se vsi udje, naj

bi se ta veselica ravno na takšen način obhajala, kakor sedaj.

Konečno še omenjam, da nam je neka oseba, kateri je že naše društvo marsikateri groš naklonila, hinavsko hotela škodovati, kar pa vsak poštenjak najogorčeneje obsoja. Mi bomo si to zapomnili!

Iz Ribnice na Pohorju. Gospod urednik! Vem, da se bo Vam čudno dozdevalo sprejeti od mene dopis iz Ribnice, ko ste sicer navajeni dobivati dopise iz drugih krajev iz mojega peresa. Toda veste, jaz sem že navajen kolovratiti po lepi slovenski domovini ter sem „Danes tukaj, jutri tam“, kakor pravi Stritar. In tako sem jo tudi 13. t. m. prikrevsal proti prijazni Ribnici, hoteč se nekoliko seznaniti z njenimi prebivalci. Ko jo primaham od severne strani proti prvi hiši, čul sem že od daleč iz nje neki hrušč, kakor če kdo dregne v sršenovo gnjezdo. Kapa kosmata, menil sem, kaj neki to pomeni? Menda ni gostija tukaj! Ne bo, premišlujem dalje, sicer bi se pač slišali veselejši glasovi. Prišedši memo, pogledam radoveden, kakor sem, proti vratom. Tamkaj vidim statii dva možakarja, ki sta bila oba bleda in prepadena, kakor smrt. Eden od teh je držal v rokah napolnjeno steklenico, ponujajoč jo svojemu tovarišu. Aha! dejal sem sam seboj, tukaj sta pa dva jetična bolnika in sedaj jemljeta zdravilo, ker se tako prebito kislo držita. Prišedši par korakov dalje, srečam prijaznega moža, kateri je na moje vprašanje: kaj se v tej hiši godi, odgovoril: „Veste, danes je bila v Ribnici volitev občinskih odbornikov. Nekteri tukajšnji privandrani Nemci, v družbi z Lahoni, nemškutarji s par butastih slov. kmetov, kateri v lastno skledo pljuvajo, s tem, da hočejo takim privandrancem pomagati do gospodarstva v občinskem zastopu, ti so torej napeli vse žile, da bi Slovence iz obč. odbora čisto izpodrinili, ali vsaj spravili v manjšino. Ta dva, ki ju vidite tamkaj, sta glavna stebra te baže ljudij. Tisti veliki se piše: Ri — ri — oj! ti stara pamet kako si pozabljava, — Ričet je menda rekel mož. Drugi manjši pa je „borštinar“. Ta ima razun jeze nad porazom, nemara še tudi strah pred tožbo, ker je volilni komisiji predbacival, češ, Slovenci so glasove kupovali. „Veste“ pravi nadalje mož, „sedaj so uporabili naši nasprotniki vsa mogoča sredstva proti ubogim Slovincem! Vse je agitovalo proti njim: Nekteri privandrani Nemci, Lahoni, domači nemškutarji in en izgnan „študent“. Ta uboga svojat je valila vse mogoče in nemogoče grehe nad uboge Slovence. Ričet je neki trdil, da mora on pod sedanjim obč. predstojnikom 100 gl. več davka plačati in vendar smo imeli pod tem županom manjše občinske doklade nego takrat, ko nam je on ričetoval, pardon, županoval. Mišljeni možakar, ki trdi: „Jaz sem najbolj „kšajt“ človek“, se je neki nadalje širokoustil proti nekemu kmetu: „Le doma ostanite takšni, kakor si ti, vsi. Nimate pri volitvi nič iskat. Pa vas pride tolko, da še pljunit ni kam. Volijo naj taki, kakor so ti-le. In naštel je imena svojih pristašev, ne pozabivši sebe“. Ti smola brezova ti! potem takem pa ta možek menda res misli, da je ribniški paša. In začel sem se na tihoma jeziti, zakaj takih brezvernih in „kšajt“ ljudi ribniški Slovenci vsi ne poslušajo. Kaj ne gospod urednik! Tista dva sta več vredna, ki sta tako pokorno ubogala Ričeta in njegove pristaše in jim oddala vsak svoj glas, eden v prvem in eden v drugem razredu. Pa vsaj tudi znata nemško! Tisti, ki je volil v prvem razredu ima nemščino tako v lasti, da zna po nemško jesti, piti in se smejati, uni pa, ko prinese nemško molitveno knjigo v cerkev, jo med celo sv. mašo do „Lectio“ prečita. Zdaj pa vidite kako velika Nemca sta! Ako bi trolasi Bismark za ta junaka izvedel, njima nemara prvima pošlje in njiju odlikuje z redom „oslovske pameti“, če ga bo ustanovil. Pohvaliti moram še tudi tistega izgnanega in še za ušesi mokrega dijaka, ki dela svojim poštenim slovenskim sorodnikom toli nebotično čast s tem, da za njihove nasprotnike agituje. On zato pač zasluži, da mu slehern Slovenec hvaležnega srca zakliče: Pereat izdajica in ničvrednež. Fej te bodi! Pa ker mi vsa jeza nad to hembrano slovensko zmago nič ne pomaga, moram in se tudi hočem sprijazniti z njo. Samo nekaj bi še toplo pripo-

ročal ribniškim Slovincem: Le pridno kupujte blago in pite pivo pri tistem Lahonu, ki ima tako ljubeče srce za predrage??! mu Slovence, da ob vsaki priliki voli in deluje proti njim. Priporočam tudi unega, čegar ime se začneja s črko P. Tudi k njemu pridno hodite v gostilno, kakor dozda! Pustite tam pripravljati gostije in sedmine ter mu pridno dajajte leseno blago, da potem o času vsakih volitev lahko preklinja, agituje in voli proti tem „pr . . . Slovincem“ in da kedar ima „Schulverein“ svoje zborovanje, zborovalcem lahko za 70 gl. vina v buteljkah kupi, mej tem pa ko mu zboruje bralno društvo pred nosom, se odpelje drugam na „Ball“. Ravno tako vam bodi tudi tisti velikotrebušnati „Luft-keuschler“ priporočen. Temu človeku so visoki dostojanstveniki „osli“. Možakar pač meni, da ima povsodi brate. Tako torej delajte dragi rojaki in dajajte takim ljudem s svinčenimi kroglijami navezan bič v roke, da vas potem lahko o danih priložnostih bičajo, zasramujejo in vam polena pod noge mečejo. Tako naj dela vsakdo, kdor hoče, da ga zadene enkrat odgovornost, da je zatiral in zaničeval v prvi vrsti sam sebe in tudi svoj jezik in narod. Takšno sodrgo moramo podpirati in rediti, sicer bi preveč napredovali. — Tistemu glažutarskemu Lahu, ki je vsled slovenske zmage postal tako pijan, da je jel kričati: „Evviva Garibaldi“ pa ljubeznjivo svetujem: Naj gre v blaženo Italijo, kjer — kakor je bilo nedavno brati — ljudje že gladu umirajo. Nemara bo glad toli dobrotljiv, da ga v krtovi deželi zedini z njegovim goreče ljubljenim Garibaldijem. — Vam privandranim Nemcem pa, kateri mirnih Slovencev nikakor ne morete trpeti in pogledati z lepim očesom, vam svetujem: Pojdite in poberite svoja šila in kopita in hajdi v blaženo Bismarkovino! Ondi se vam ne bo treba „giftati“ in jeziti s temi „dummen Windischen“, kakor nas ljubko nazivljati blagoizvolite, torej s Slovenci, kateri so postali tako trdih buč in svojeglavni, da vas nečejo več v sleherni reči ubogati in za vami klečeplaziti. S tem pa vas ti „kerlci“ seveda močno jezijo. Veste, jeza pa je zdravju neznansko škodljiva in vas bi utegnile spraviti v prerani grob in to bi nam bilo jako žal, posebno meni, dopisniku. Torej rajši k Bismarku. Slovincem se bodo solze za vami že polagoma posušile, vsaj čas celi telesne in srčne rane! Povejte pa tistemu trolascu: Naj tudi za naše nemškutarje in izdajice pripravi prostor. Tukajšni Slovenci bi jih silno lahko in radi pogrešali in jim iz dna srca želeli: srečen pot. — Našim mirnim Nemcem pa, kateri se proti nam lepo obnašajo in nam saj ne nasprotujejo, kličem: Bog vas živi! Nazadnje se še predrznem vas drage naše nasprotnike nekoliko pokregati. Ker ste imeli za slučaj zmage pripravljen polovnjak vina, katerega bi bili na cesto postavili; imeli ste pripravljeno godbo in topiče nabite, med čijih pokanjem bi bili nosili svoj bojni prapor po vasi in s tem na veke proslavili vašo velikansko zmago, oj! zakaj niste pustili svoje godbe milih glasov slišati našim željnim ušesom? Vsaj kak komad! Postavim: „O du mein lieber Augustin, zmaga hin itd“. Tudi nabiti topiči vam bodo zarujaveli in potem se utegne grozna nesreča zgoditi. Zdaj pa vas, dragi nasprotniki lepo povabim, da račite z menoj vred milijonkratni „živijo“ zaklicati vsem tistim, ki so k slovenski zmagi pripomogli. Bog jim daj vsem vedno zdravo pamet, da bi jim je nikoli ne zmešal kak sovrag Slovencev. To iz srca želi Poljanski.

Iz Gradca. Veseli predpustni čas je minil, z njim so minile deloma tudi veselice, ktere so se vršile dan na dan po celem mestu. Koliko tisočakov se je potrošilo za minljivo veselje, med tem ko mnogo revežev nima najpotrebnejšega za svoje življenje! Pa je že tako.

Tudi Slovenci smo se v predpustnem času jako dobro imeli. Radi smo bili dobre volje, če je le bilo kaj pod palcem. Vrhunec naših zabav pa je prinesel zadnji dan, pust. Ta dan smo obhajali veselno ženitvovanje svoje ljube mamice, krčmarice gospe Jere Notar. Dobro je vedela, da človeku ni dobro samemu biti in da je mož sicer le eden steber pri hiši, pa če tega ni, se majajo tudi oni trije, kteri slonijo na ženi. Zato je dala vdovstvu slovo in si izbrala ženina, nav. dušenega Slovenca in vrlega narodnjaka, gospoda

Rebeca. Društvo „Edinost“ je počastilo v polnem številu svojega mnogozaslužnega člana in pri tej priliki se je zopet pokazalo, da se društvo pod izvrstnim vodstvom napram mnogim neugodnostim krepko razvija. Ljudje so kar stali na ulici, ker so slišali tako mile pesmi iz mladih slovenskih grl. V taki družbi se človek res počuti, kakor da bi bil na domačih tleh pri svojih domačih ljudeh. Nadalje se je izročila srečnima poročencema med jedernatim govorom krasna diploma, ktera bo veden spomin hvaležnosti do gospoda in gospe Rebec, ter ju ob ednem opominjala, da ostaneta društvu zvesta tudi zanaprej.

Ali tudi na družbo sv. Cirila in Metoda se ni pozabilo. Če je človek dobre volje, rad dá krajcer v dober namen in tak namen ima gotovo imenovana družba. Če bi vse slovenske gostilne posnemale v tem našo gospo krčmarico, bi se pač mnogo storilo. Tukaj imamo precejšnjega lončenega prašička, kateri hodi po mizah. Kadar bo poln, bo pa romal v Ljubljano, da ga bodo zaklali. Teklo pa ne bo nič krvi, temveč vsula se bo iz nje lepa svota za družbo sv. Cirila in Metoda. Slovenski krčmarji, posnemajte v tem našo vrlo krčmarico, gotovo ne bo vam na kvar!

Minil je veseli dan in ž njim veseli predpustni čas. Novima poročencema želimo na tem mestu še enkrat vse dobro v svetem zakonskem stanu. Bog daj, da bi mnogo let točila pošteno domačo kapljico za naša žejna grla in kuhala izborna domača jedila. Svoji med svojimi se bomo vedno radovali pri rumenem vincu in veselem domačem petju v — nemškem (?) Gradcu.

Narodno-gospodarske novice.

Pouk dekletom *

Ne moremo trditi, da bi naša dekleta, bodi po mestih bodi po deželi, brez dela postajala. Res se mnogo dela, ves božji dan, in še kos noči se privzame, ali — kaj, koliko se pa stori, in kako? Nismo vselej zadovoljni s svojim delom. Znano je ono: „Klara, Klara, danes šiva, jutri para“. To se rado godi pri onih, ki delajo brez premiselka, brez časovnega razdelka, ki se v mladosti niso naučile vsako reč o pravem času opraviti. Tako, kader premene svoj stan, postanejo delavne polenulje. Hiša odmeva zapovedovanja, praznega podučevanja, posli smučejo praznih rok in postavajo za vratmi, da se gospodinja izgovori in unese, a potlej delajo vsaki po svoje. Mogoče, da ima gospodinja najboljšo voljo, da si mnogo prizadeva za prijaznost in ljubeznivost, toda mir uhaja čez prag, mož ne najde zaželjene ugodnosti, pa jo pobriše vun, v krčmo. Ako se dekle v mladosti ni učilo izdatnega dostavnega dela — tudi delo zahteva presledka — tudi omoženo ne bo v najprijetnejšem položaju; kar mati sama ne zna, onega tudi otroka učiti ne more. Zato so mislili rodoljubi, da bi se i za odraslo žensko mladost ustanovile šole, v katerih bi se deklina svojemu stanu in spolu primerno izurila.

V tem pogledu se delajo mnogotere poskušnje, deloma prav nespretno. Slovenci, ki predstavljajo v družbi narodov majhino vsebino, ne trebajo svojih hčeri izobraževati po gimnazijah in vseučiliščih iz umevnih razlogov; potrebujejo pa prav zelo, da se jim hčere više in vsestranski praktično izvezbajo. Viša dekliska šola praktično urejena, je vsekako živa in neobhodna potreba, da obde razumeva in zadostuje zahtevam svojega stanu in svoje službe, da ne grezne v močvarno nenravnosti, kar se največ godi iz pomanjkanja in bede in — neznanja opravkov. So sedje smo Hrvatoma, ali ni, da bi posnemali više njih dekliske šole, ker so vstrojene preveč na moderni podlagi, ker niso preračunjene za hrvatsko življenje. Veče vrednosti so angleške gospodinske šole, ki bi bile za Slovence prava nebeška dobrota. Ernst, vodja dekliskih šol, je bil

* Razkazujoč v razpravi pod nadpisom „Naše škodljive rastline, da bi g. prof. Cilenšek izvolil priložna in nenavadna imena rastlin tolmačiti, sem opustil navesti kot pojasnjujoči pomoček lepo knjigo: E. M. Zimmerer, Kräutersegen. Die Bedeutung unserer vorzüglicher Heilkräuter; ihr wirtschaftlicher und industrieller Nutzen und ihre praktische Verwendung als Hausmittel, für die Jugend, das Volk und deren Freunde zur Belebung einer religiös-sinnigen Naturanschauung. Pracht-einband 8 M. L. Auer, Donauwörth.

šel na Angleško, da preuči ondotne učilnice. Uspehi so zanimivi, priobčil jih je v „Schneidemühl Zeitung“. Gospodinstvo je v teh šolah glavna stvar — brez poznavanja tujih jezikov. Predava se teoretično in praktično, in sicer: 1.) poznavanje živil, in kako jih je treba kuhati, 2.) poznavanje snovin za obleko, kako in kaj se da iz njih napraviti, 3.) poznavanje, kako se da hiša najboljše in najceneje greti, snaziti, zračiti in kaj je najprimerneje perivo, 4.) poznavanje zdravstvenih, ** kako jih je izvajati, kako je postopati v bolnikovi sobi, kako je ravnati z bolnikom samim, 5.) poznavanje denarja, kako ga je pridobiti, zaslužiti, izdati, z njim varčevati, 6.) poznavanje in raba domače lekarne, sestoječe iz domačih rož in bilin. — Iz praktičnega dela se omenja nauk o kuhanju. Vsaka šola ima svojo kuhinjo, 21 č. dolgo in 18 č. široko. V kuhinji je a) razkazna miza, b) peč na plin, c) razen, d) priredna miza (Anrichtisch), e) več omar, f) mivni in pravni prostor, g) najpriprostejše kuhinjsko orodje. Notri stoji klopi za 20 učenk. Vsaki tečaj obsega 20—22 predavanj. Vse učenke od 10.—13. leta so dolžne tega nauka se udeleževati. Jedi, ki se tu skuha, se poceni prodajo, a vselej še s precejšnjim dobičkom. Zapoved je, da se pripravljajo zgolj take jestvine, ki morejo hoditi na mizo mlađega moža, srednjega stanu. Važna navodila se zapisujejo v knjige, ali pa se na tablah obešajo po kuhinji. Ta gospodinski nauk po angleških gospodinskih šolah se je uvel l. 1875. Uspehi so veliki, da so kuhinstvo in gospodinstvo celo v viših krogih predrugačili. Imenitne gospe si štejejo v čast in ponos, da znajo vladati v kuhinji, v hiši, v kleti, v shrambah, v gospodarskih poslopih, kar so prej prepuščale hlapcem in deklam. Tako izučene deklet povsodi iščejo, ker so zanesljive in stanovitne, ter se domorejo častnega položaja v družbi človeški in s zadovoljstvom so opazovali, da maloktera stopi iz ojnca. — Ako je res, kakor govori slovenski pregovor, da žena tri vogle hiše drži, po takem moramo napeti vse moči, da Slovenski narod dobi tako veljavnih in odličnih žen; po tem načinu se bode naše družinstvo prerodilo, gospodarske razmere izboljšale, narod se povzdignil na večjo stopino blagostanja.

Slovenci so majhen narod; to je res, žali bog; — a nasprotniki naši, nepoznajoči našega dela in prizadevanja, računajoči na našo majhnost, nas tim raji odrivajo, čim bolj smo potrpežljivi, čim bolj smo z malim zadovoljni kakor otroci. To je velika in pogubna napaka. Nasprotno mora biti; čim manj nas je, tim bolj se moramo glasiti, tim bolj moramo kričati, da nas bodo slišali ne samo kosmata nemška ušesa, ampak še daleč naprej. Ako z lepimi prošnjami za naše pravice nič ne opravimo, zahtevajmo jih na vsa usta s silovitim glasom neustrašeno, stanovitno, tudi z nadležnostjo se kaj doseže. Ako nasprotnika rdečica ne obliha nam krivico delati, pokaj bode nas sram in strah terjati, kar je našega. Šol nam nasprotniki ne bodo z lepo privoščili, ker nas hočejo ohraniti na nižji stopini omike, kot slabše pleme, zato si moramo pa — med tem — sami pomagati. Da, pomagajmo si, kjer si moremo. Dasi nimamo šol, kakor jih trebamo, je vendar masa naroda se željo po uku in omiki tako prežeta, da imamo družbo kakoršno ne morejo pokazati naši nasprotniki z vsemi svojimi šolami in gimnaziji in vseučilišči. Zadovoljni bodimo, da je tako s korenino. — No hotel sem reči, da s pomočjo te hvaljene naše družbe izobrazujemo naš mladi ženski svet, da dobimo omikanih gospodin in krščanskih mater, da se pomnoži narodna blaginja, kajti — tega si ne prikrivamo — kjer je veliko siromaštvo, tam tudi vera hira in gine v propad. V mislih imam, ko bi družba izdala domačo kuharico in slovensko gospodinstvo. Kuharica bi morala kazati, kako se da iz domačih priprostitih jedi kaj dobrega pripraviti in po ceni. Umetna, fina, draga jela, ki se omišljajo po mestih, in še tam prihajajo redko na mizo, ktera zdrav domač

** Ko bi naše matere teh pravil imele toliko v glavi, kakor imajo za nohtom črnega, ne imele bi toliko otrok bolehnih, pokvarjenih, bolnih, blagopokojnih; ako jih vendar ostane še kaj pri življenju, zahvaliti se imajo otroci, ne toliko njim, kolikor dobrotni prirodi, ki milostivo popravlja človekov zmote in skaze in bedastoče.

želodec odurjava, naj se načelno izključijo. V to svrhu bi služile sledeče knjige kot pomočnice pri spisovanju.

Za „kuharico“: 1.) Kochbuch, Anna Jäger, 2.) Ill. Viktoria-Kochbuch; 3.) Haustöchterchens-Kochschule; 4.) Die Hausmannskost, Doris Keller-5.) Die Klosterküche von Wörishofen; 6.) Kochbuch für Unerfahrene, Chr. Thaler; 7.) Die gute Küche, Evg. Tafel.

Za gospodinstvo bi bilo pregledati: 1.) Wie kommt man mit Wenigem aus; 2.) Lehrbuch des Haushaltsunterrichtes für Mädchen aus den wenig bemittelten Klassen; 3.) Langguts Haushaltungsbuch für alle Tage des Jahres; 4.) Die Hausfrau; 5.) Haushaltungsschule; 6.) Der kleine Dietrich, Berater der Hausfrau im Anschaffen; 7.) Haushaltungsbuch, Müller; 8.) Die künftige Hausfrau.

Ako bi se hotela za to zanimati ktera naših pisateljic, more se ji naslov bolj natanko pojasniti glede cene in založnika in krajev, ali pa še drugih takih knjig navelo.

Naš vek je železen, poln napredka, gleda na porabnost ali praktičnost, praša: kaj to vrže — toraj morata tudi Slovenec in Slovenka z drugimi naprej stopiti. Slovenske „zemlje“ imajo toliko prostora, toliko rodne moči, da morejo vsem Slovincem zadoščati, ako jo bodo prav obdelovali in izrabljevali. V Belgiji in Šleziji je ljudstvo silno gosto naseljeno, pa izhaja; po Hrvatskem in Slavoniji je polno lepega in praznega sveta, pa je vendar uboštvo — kričeče. Poduka ni, in pravega, uporabnega, delotvornega poduka in pomaganja, ker s postavljanjem hiše se ne začneja pri strehi. Dragomestnik.

Razne stvari.

(Lunini mrak.) Dne 28. t. m. mrkne luna. Mrak se začne ob 7. uri 17 minut in se neha ob 10. uri 17 minut. Videl se bode tudi v naših krajih. Luna bode pa le deloma potemnela.

(Obdačenje fotografskih aparatov.) Dunajski fotografi so se obrnili do finančnega ministerstva, naj bi se obdačili fotografski aparati. S tem mislijo, da bi se doseglo omejevanje števila amaterskih fotografov, ki fotografom po poklicu delajo veliko škodo. Sedaj je 18.000 amaterskih fotografov v Avstriji.

(Na smrt obsojen Slovenec na Dunaji.) Na Dunaji obsodili so na smrt kovaškega pomočnika Karola Črjaka, ker je umoril svojo ljubico.

(Osodepolna stava.) Narednik Seemann v Košicah na Ogerskem je hotel staviti, da bode vojaku na straži vzel sabljo. Ko nobeden ni hotel ž njim staviti, šel je narednik po noči k straži postavljem k topovom in zahteval, naj mu vojak da sabljo. Stražnik je zaklical: Halt (Stoj!) Ko pa narednik ni poslušal in se le še približeval stražniku, ga je ta ustrelil.

(Vihar na Črnem morju.) Vsled hudega viharja na Črnem morju so se potopile tri ruske ladije, štirje tuji parniki in 14 jadernic. Nad 100 ljudij je utonilo.

Koledar.

Sobota (28.) Kvatre. Roman, škof; Ožbalt; Makarij. — Sušec ali marec. Nedelja (1.) II. postna. Albin, škof. — Ponedeljek (2.) Simplicij, papež; Bl. Karol. — Torek (3.) Kunigunda, cesarica; Avsterij, mučenik. — Sreda (4.) Kazimir, spoznovalec; Adrijan, mučenec. — Četrtek (5.) Friderik (Miroslav), spoznovalec. — Petek (6.) Fridolin, opat; Katarina B. — Zadnji krajec dne 6. ob 12. uri 34 minut opoldne.

Sejmi.

Dne 29. febr. v Cirkoveah, na Bregu pri Ptuj (za svinje), v Slov. Gradcu in Poličanah (za svinje). Dne 2. marca v Marenbergu (za konje), na Planini in v Poličanah. Dne 3. marca v Vranskem, v Račjem, v Oplotnici, Lučanah, Ljutomeru, Račah (za konje), v Radgoni in Mariboru (tudi za konje). Dne 4. marca na Ptuj in v Imenem (za svinje). Dne 5. marca na Bregu pri Ptuj (za svinje). Dne 6. marca pri Sv. Petru pod sv. gorami in na Spod. Polskavi (za svinje).

Loterijske številke.

Gradec 22. februarja 1896: 75, 63, 87, 66, 40
Dunaj „ 2, 33, 36, 29, 62

Dečka,

čvrstega in zdravega, ki ima veselje do pekovske obrti, sprejme takoj Jos. Achleitner, pek v Celji. (50) 2—1

Služba organista in cerkovnika

odda se takoj pri farni cerkvi na Teharjih. Prošnje pošiljajo naj se: (51) 3—1

Kn. škof. župniškemu uradu na Teharjih pri Celji.

Zahvala.

Krajni šolski svet urbanski se pristrčno zahvaljuje banki „Slaviji“, da je dala takoj škodo pri pogorelem šolskem poslopi ceniti in tudi vso cenjeno škodo takoj izplačala.

Zato banko „Slavijo“ vsem tople priporoča.
Sv. Urban poleg Ptuja 22. februarja 1896.
L. S. Jos. Zelenik, načelnik.

Zahvala.

Podpisani potrjujem s tem, da sem od banke „Slavije“ prejel za dne 8. januarja 1896 po požaru narejeno škodo pri moji hiši v Gabrovki pri sv. Križu popolnoma po svoji lastni cenitvi poplačano in zahvaljujem za pošteno in točno cenitev škode ter priporočam banko „Slavijo“ vsem Slovincem kar najtopleje.

Dole pri Litiji, dne 24. febr. 1896.
L. S. Županstvo Dole, dne 24. febr. 1896.
Fr. Grčar, župan. Iv. Novak, poškodovanec.

Učenca,

s primerno šolsko izobrazbo, čvrste in zdrave rasti, poštenih starišev, sprejme takoj

trgovina mešanega blaga (48) 2—1

Robert Stenovitz-a v Trbovljah.

Gostilna,

(47) 2—1

pri kateri je

tobakarna in zemljišče,

vse v dobrem stanu,

je na prodaj.

Primerno za rokodelca ali penzionista.

Natančneje se izve pri lastniku. Napis F. P. A. 10, poste restante, Oplotnica, Štajersko.

Harmonium

čisto nov,

dobro ohranjen, je po nizki ceni

na prodaj.

Več pove

(46) 2—1

g. Anton Kuhar v Celji,
Cesarja Jožefa trg (Kaiser-Josef-Platz) št. 2.

Deček

(43) 3—2

star 14 do 15 let, ki ima veselje do prodajalnice z mešanim blagom, zmožen slovensčine in nemščine, sprejme se takoj za učenca. Prednost ima oni, ki se je že učil kje drugod. Več pove Ant. Verbič, Konjice, Štajersko.

(34) 25—4 Ozira vreden zaslužek

posebne vrste in dolgotrajnosti ponudi se v vsaki fari razumljivim, krepstnim in spoštovanim osebam. — Pismina vprašanja pod „9.132“, Gradec, poste restante.

Prostovoljna prodaja.

Lepa, velika kmetija najbolje obdelana, h kateri spada 75 orlov zemlje in leži med St. Jurjem ob južni železnici in pa Ponikvo ob glavni cesti; posloplja vsa v najboljšem stanju, je radi smrti prostovoljno za prodati.

Tudi se s hišo in gospodarskimi poslopi lahko kupi samo polovica kmetije, komur bi se zdelo cela kmetija preobširna. Posebno se opozarja, da v istem zemljišču leži obilica kremenca („Kies“), ki se v bližnjih tovarnah drago kupuje. — Več se izve pri gosp. F. Praunseisu v St. Jurji ob juž. železnici (45) 3—2

Najlepše darilo

za

godovne in svečane prilike.

Olnati portret 85×75 cm.

Antona Martina Slomška,

najfineje po najboljšem izvirniku izveden, na platno napet, v zlatih kovinskih barok, antik-barok ter črnih zlato okrašenih okvirih po 10, 12, 15 in 18 gld., dobiva se v trgovini

D. Hribarja v Celji.

Kaj je Anton Martin Slomšek Slovincem, bilo bi preveč govoriti. Njemu se imamo zahvaliti za družbo sv. Mohora; njemu se zahvaliti za najbolje in najlepše pedagoške spise in domovinsko ljubezen v nemajoče pesni. On bil je najodličnejši buditelj naroda, in najbolj vneti zagovornik pravic Slovencev. Nobena slovenska hiša naj bi ne bila brez slike tega slavnega moža, ki je in ostane vedni ponos in dika Slovencev.

DRAGOTIN HRIBAR

trgovina papirja, pisalnega in risalnega orodja v Celji

priporoča gospodom trgovcem in prodajalcem svojo

Veliko zalogo vsakovrstnega papirja

za pisarne, pisma, risanje in zavijanje, raznovrstno barvanega, svilnatga (za cvetice), za vezanje knjig itd., zalogo raznih Nežiderskih zvezkov, Hardtmuthovih svinčnikov in angleških peres po originalnih cenah tovarniških;

dalje priporoča

zavitke za pisma raznih velikosti in barv, peresnike, črnilo, tablice, črtalnike, brisalke, krede, gobice, pušice in škatle za peresnike, torbice, knjižice za beležke, trgovske knjige, pečatni vosek itd. po najnižjih cenah

Posebno lep izber papirja in zavitkov v mapah in elegantnih škatljah.

Najbolje strune za citre, gosli in kitare.

Velik izber albumov za fotografije in spomence, map za pisma in papirje, tintnikov, okvirov za fotografije, listnic itd.

po nizkih cenah.

Šolske in molitvene knjige še poseben popust.

„THE GRESHAM“

zavarovalna družba za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijsko:

Dunaj, 1, Giselastrasse 1, v družbeni hiši.

Filijala za Ogersko:

Budimpešta, Franca-Jožefa trg 5 in 6, v družbeni hiši.

Aktivna družbe dne 31. dec. 1894 k. 138,416.475—

Letni zavarovalni dohodki z obrestmi do 31. decembra 1894 „ 25,319.668—

Izplačanja za zavarovanje, za rente in odkupe i. dr. odkar posluje družba (1848) „ 304,342.593—

Med letom 1894 je bilo od družbe izdanih 9233 polic v znesku „ 78,736.000—

Prospekti in cene, po katerih se ravna družba pri izdavanju polic in prijavi obrazci dobe se brezplačno pri generalni agenturi v Ljubljani, Tržaška cesta 3 pri GVIDONU ZESCHKO-tu.

(155) 12—7

LEOP. SCHARNER

= marelar =

Ungarthorgasse — V PTUJI — Ungarthorgasse

Priporoča svojo veliko zalogo

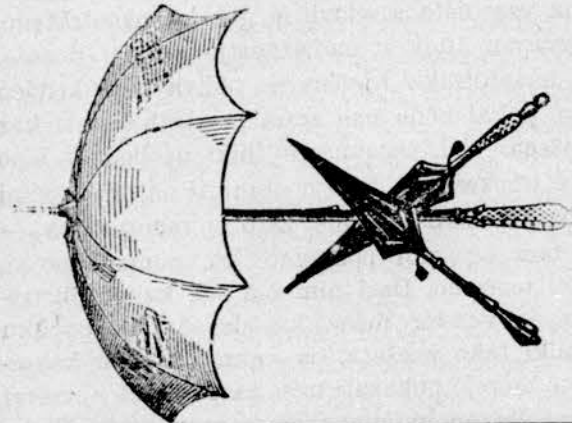
dežnikov in solčnikov

najlepše izdelave po zelo znižanih cenah.

Dežnike na debelo prodajam po fabriških cenah.

Prevzamem vse poprave, kakor tudi preoblečenje bodisi dežnikov ali solčnikov.

= Svoji k svojim! =



FRANC ČUDEN

Ljubljana, Mestni trg 25.

Največja zaloga vsakovrstnih

srebrnih in zlatih žepnih ter stenskih ur.



Vedno lepa izbira

najnovejših srebrnih in zlatih verižic,

kakor tudi druge srebrnine in zlatine.

Popravila izvršujejo se natančno in točno. Za dobro in solidno delo se jamči.

Cenike razpošiljam na zahtevanje brezplačno.

Glavno zastopstvo za Kranjsko

svetovno znane tovarne „Stiria-koles“ tvrdke Iv. Puch

& drg. v Gradcu, tovarne „Premier-biciklov“ in več drugih glasovitih tovarn.

Služba orglarja in cerkovnika se takoj odda.

Le samski prošnji zamorejo reflektirati. — Kn. šk. župnijsko predstojništvo sv. Križa v Trbovljah, p. Vuzenica.

Alojzij Arzenšek,

župnik.

(39) 5—3

Milan Hočevar

trgovina špecerijskega blaga

v Celji, Glavni trg št. 10

nasproti farne cerkve

Priporoča

častiti duhovščini in slavnemu

občinstvu svoje blago, zagotav-

ljajoč dobre in cene postrežbe.

Dobiva se najceneje v podpisani lekarni, ako se naroča po pošti.

Redilna živinska štupa

za konje, rogato živino in ovce i. t. d.

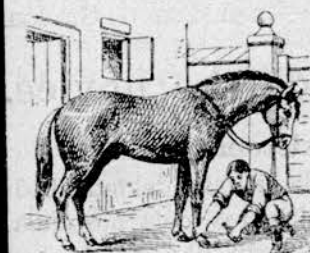


Skoro že 40 let z najboljšim uspehom molodane po vseh hlevih v rabi, ako živina ne mara jesti, dalje zboljšuje mleko.

Zametek z rabilnim navodom 50 kr., 5 zametkov z rabilnim navodom samo 2 gld.

Konjski cvet

rabi za drgnjenje v krepilo konjskih udov; lajša otrplost konjskih udov krepilo pred in v restitucijo (očvršenje) po kakem trudoplnem delu. Steklenica z rabilnim navodom velja samo 1 gld., pet steklenic z rabilnim navodom samo 4 gld. (138) 10—9



Ubalđ pl. Trnkóczy, lekarnar, Ljubljana, Kranjsko.

Najizbornejše in najcenejše

členkaste travniške brane

izdeluje in iz zaloge prodaja poleg družih kmetijskih strojev

JOS. LORBER

v Zalcu pri Celju

Cena jednoup्रेžni brani 26 gld.

„ dvoup्रेžni „ 32 gld.

Te brane se niso obnesle samo na travnikih z najboljšim uspehom, ampak tudi na polji pri pomladanski in jesenski setvi za poravnavo brazd in umetnih gnojih, kakor tudi še posebno za zrahljanje po zimski mokrotni ali po plohah nastale površne skorje, kar priča polno priznanjskih pisem.

Dalje proizvaja vse v livarsko in strojno stroko spadajoče predmete za žage, mline in druge obrtniške namene, kakor: Zobna kolesa (vsake vrste), železna vretena, logarje, kolobarje za jermena, zamašnjake (Schwungräder), sploh vse sestavne dele za stroje; potem razne vlitve plošče, kotle, uteže, (tudi za ure), rošče, itd. itd.

Cene so nizke, delo pošteno, postrežba prijazna in točna.



Mehanična delavnica

tovarne Iv. Pucha, Poljanska cesta 31 v moji hiši. Popravila naj blagovolijo gospodje kolesarji takoj poslati, ker pozneje je več dela in bi se ne moglo takoj postreči.

Ceniki so vedno na razpolaganje.

Cena letos jako znižana.